

БОРБА®

Асенова крепостъ
Царска твърдина презъ вековетъ

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

OCTOBER, 1995

Никога не ще забравим!

51 години от 9 Септември 1944 г.!

Два куршума в тила — огън!

Процесът по „Народния съд“ в гр. Луковит се гледаше от съставъ на Плъвенския областен съд, в стария салон на читалището.

Присъдата бѣше прочетена на 14 Февруари 1945 г., късно вечерята. Бѣха осъдени на смъртъ 21 обвиняеми, жангармеристи и офицери, участвали в сражения съ нелегални групи. Първи бѣше капитанъ Христо Илиевъ Раковъ отъ Плъвень. Следваха: поручикъ Василь Игнатовъ Гечевъ отъ Плъвень; поручикъ Минко Рачевъ Минковъ отъ Ловечъ; поручикъ Тодоръ Димитровъ Пейчевъ отъ с. Гозъ, Брезнишко; Христо Костовъ Костовъ отъ Плъвень; Георги Ивановъ Мановъ отъ Плъвень; Димитъръ Петковъ Стефановъ отъ с. Ракита, Луковитско; Никола Кръстевъ Симеоновъ отъ с. Саговецъ; Нано Ивановъ Влаховъ отъ с. Карлуково, Луковитско; Иванъ Мариновъ Ивановъ отъ с. Шумата, Севлиево; Георги Атанасовъ Ниновъ отъ с. Саговецъ, Луковитско; Георги Илиевъ Георгиевъ отъ с. Стожерово, Свишовско; Кольо Пенковъ Патарински отъ Узърчинъ; Никола Рачевъ Николовъ; Иванъ Ченковъ Пеневъ отъ с. Орешене, Свишовско; Пеню Ивановъ Радоичевъ отъ с. Белѣковецъ, Търновско, Вълъ Цанковъ Ивановъ отъ с. Малко Вършецъ, Севлиево; Негю Минчевъ Негевъ отъ с. Каменецъ; Дамаскинъ Стояновъ Ачевъ отъ с. Пелишатъ; Кирилъ Банковъ Баталовъ отъ София; Стаменъ Симеоновъ Стаменовъ отъ с. Жгленъ, Луковитско.

Законътъ за Народния съд не предвиждаше обжалвания, защото създателитъ му знаеха колко „справедливи и обективни ще бѣдатъ народнитъ съди“. Следъ прочитане на присъдитъ имъ разрешиха свиждане. Позволиха на смъртнитъ да се рѣкуватъ и цѣлунатъ съ близкитъ си. Никой отъ тѣхъ не хленчеше. Месеци наредъ тѣ бѣха бити и пребивани, изтезавани, измъчвани отъ гладъ и студъ, за отмъщение и бѣха се наситили на такъвъ животъ.

Следъ свиждането изгониха всички отъ салона и преведоха осъденитъ отъ съдебната зала въ полицейския участъкъ. Въведоха ги вѣ една отъ стаитъ. Прокурорътъ и секретарятъ на Плъвенския окръженъ съдъ ги запитаха иматъ ли нѣкакво желание. Тѣ отговориха, че искатъ да се изповядатъ предъ свещеникъ и следъ смъртъта имъ да се прочете молитва на гроба имъ. Нѣкои отъ присъстващитъ се изсмѣха, но прокурорътъ ги прекъсна. Попитаха ги каква е последната имъ дума. Повечето отъ тѣхъ мълчаха. Христо Костовъ отъ Плъвень спомена нѣщо за майка си. Презъ цѣлото време той твърдѣше, че съ го замѣнили съ другъ обвиняемъ. Но на процеса нѣмаше свидетели. Поручикъ Игнатовъ помоли да предадатъ часовника на семейството му, а карлуковчанинътъ Нано Влаховъ заяви, че последното му желание е всички да се борятъ срещу комуниститъ. Поручикъ Минко Рачевъ се бѣше разочувствувалъ. Каза, че е жененъ за Петрана Неикова Цанова. Тя е на 22 години, имали браченъ животъ 6 месеца. Поручикъ Пейчевъ поиска да бѣде застрелянъ съ петъ куршума. Тѣ се спогледаха — „Скъпо ще ни струвашъ, — каза Макензенъ, — но ще изпълнимъ.“ На тримата католици не бѣха дошли на свиждане и тѣ пожелаха гробнитъ имъ вещи да бѣдатъ предадени на семействата имъ.

Бѣ станало 23 часътъ. Вързаха имъ рѣцетъ съ въжета и оковаха веригитъ. Докладваха на прокурора, който бѣ отишълъ вѣ Околийското управление, че съ готови. Той ги запита дали съ намѣрили свещеникъ за изповѣдане. Отговориха му, че ще ги мине и безъ попъ. Той настоя упорито. Трѣбва да се изпълни последното имъ желание. Тръгнаха да търсятъ свещеници. Тѣ се бѣха укрили. Доведоха единъ, но той като видя какъ съ ги навързали, отказа да ги изповѣда. Наложиха се да ги отвържатъ и единъ по единъ, шепнешкомъ се изповѣдаха вѣ съседната стая. Всѣки, който излизаше отъ тамъ, биваше връзванъ отново, този пътъ — рѣцетъ отзадъ.

— Готово! Хайде готово!

Всички бѣха уморени. И жертвитъ, и убийцитъ. Всички искаха да свършва това. Качиха 9 души на пленената нѣмска санитарна кола съ дванадесетъ души охрана. Колата трѣгна. Слѣзоха при гробищата. Бѣше много тъмно. Мрачни, въоръжени сѣнки се помръдваха измежду гробоветъ. Поведоха ги единъ по единъ съ фенеръ. Задъ всѣки вървѣше екзекуторъ. Изпярвиха ги до изкопаня гробъ. Той бѣ достатъчно голѣмъ да ги побере всички. Чу се командата на Атанасъ Петровъ, взелъ името на прочутия германски генералъ отъ Първата свѣтвна война — Макензенъ. Той бѣше единъ отъ новитъ началници на Държавна сигурностъ вѣ Плъвень.

— Слушай моята команда! Осъденитъ, легнете по очи!

Тѣ бѣха вързани и не можеха да легнатъ. Нѣкои коленичиха, други се наведоха, трети изобщо не мръднаха. Отзадъ ги блъскаха да лѣгатъ. Никой не извика за помощъ. Никой не изплака. Макензенъ изрева:

— Два куршума вѣ тила, огън!

Чуха се изстрели, стонове. Вѣ тъмното не се виждаше гърчѣтъ на телата имъ. Докараха и другитъ 12 души. По същия начинъ разстреляха и тѣхъ. Въртѣ единичнитъ изстрели се чу бърза, поредна стрелба. Ничо Ивановъ изпълни последното желание на Пейчевъ — 5 куршума.

Д-ръ Мирчевъ започна да установява смъртъта. Единъ бѣше живъ. Два куршума не бѣха достатъчни. Това бѣше капитанъ Раковъ. Като че ли командирътъ искаше да види смъртъта на всички, преди да умре. Когато разбраха, че е живъ, къмъ него приближи Макензенъ и изпразни пистолета си вѣ главата му.

Като стѣпваха вѣ локви кръвъ, примѣсени съ изкъртени жѣби, започнаха да ги хвърлятъ безразборно вѣ ямата. Новиятъ околийски управителъ съгледа лаченитъ ботуши на капитанъ Раковъ и каза: „Вземете му ботушитъ!“ Но прокурорътъ бѣше педантъ и ги спря: „Безъ мародерства!“ Тѣ се поколебаха и недоволни отстъпиха назадъ. Ботушитъ отидоха вѣ гроба.

— Да дойде свещеникътъ — заповѣда пазителътъ на закона. — Прочетите молитвата!

Революционеритъ отъ Плъвень и Червенъ брягъ, дошли на помощъ, неговоуха. Вѣ своята практика тѣ не бѣха срещали такава формалностъ. Следъ това започнаха да зариватъ убититъ съ прѣстъ.

Бѣше единъ часътъ следъ полунощъ. Само единъ часъ бѣ изминалъ отъ този 15 Февруари 1945 г. Всичко свърши. Започнаха да излизатъ тайнитъ постове отъ гробищата. Едни се качиха вѣ колитъ, други пеша трѣгнаха къмъ града. Мелницата на Георги ИВ. Тошевъ, намираща се съвсемъ близо до гробищата, още светѣше. Силенъ вятъръ вѣеше и отвяваше шума отъ лопатитъ на гробаритъ. Въоръженитъ „революционери“ крачеха увѣрено напредъ къмъ затихналия градъ.

На 9 Мартъ 1945 г. вѣ Луковитската община дойдоха писменитъ смъртни актове на убититъ. Тамъ пишеше: Смъртъта последвала отъ екзекуция вѣ изпълнение на присъдата на Плъвенския народенъ съдъ вѣ района на гр. Луковитъ. „Край на тая история“ — каза кметътъ, следъ като прочете смъртнитъ актове.

Но кметътъ не позна. Това не бѣше краятъ. Това бѣше началото. Следъ това начало дойдоха стотицитъ инсценирани конспирации, заговори, шпионски процеси, затвори, лагери и още хиляди и хиляди жертви на комунизма!

Петко ИВ. Чолаковъ

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — Основателъ
† Д-ръ Георги Паприковъ — Редакторъ

Редактура Комитетъ

Година 44, брои 3   Книжка сто и двадесета   Октомври 1995

Д-ръ Иванъ Дочевъ
почетенъ Председателъ на БНФ

Възраждане на национализма — спасение на България отъ комунизма!

Отъ вѣкове България е била обектъ на международната политика на Русия за осигуряване пътя къмъ Сръдиземно море. Следъ большевишката революция въ Русия, България се преобърна въ първостепененъ обектъ на Съветската агресивна политика за комунизиране и завладяване. Въ началото на 1920 г. се появиха първитъ ядра на комунистическата партия, начело на които застана Георги Димитровъ. Презъ 1923 г. той направи опитъ за комунистическа революция, провали се и избѣга при господаритъ си въ Москва. Тамъ го направиха секретаръ на Третия Интернационалъ съ задача — комунизирането на България. Инструктори и диверсанти отъ Съветска Русия бѣха пратени въ България и неброени сръдства бѣха поставени на разположение. Започна се усиленна комунистическа пропаганда, която най-напредъ се насочи къмъ младежъта, като начало за изграждане основа за комунизъмъ въ страната. Предприе се образуването на Марксъ-Ленинови кръжоци подъ перфидната декларация, че това е съ целъ „просвѣта и възпитание“ на младежъта. Страната бѣ изправена предъ опасностъ. Въ тоя сѣдбоносенъ и решителенъ моментъ на политическата сцена въ България се появиха Националнитъ Легиони. Тѣ събудиха въ сръдцата на младежъта националната гордостъ, извикаха на животъ готов-

ността за служба на народъ и Родина, създадоха ентузиазъмъ, спечелиха на своя страна болшинството отъ нашия народъ, противопоставиха национализма срещу комунизма и марксизма, сразиха попълзновенията на Москва и опититъ за комунизиране на младежъта и извоюваха победа! България бѣ спасена!

Международнитъ събития обаче се развиха неблагоприятно за България. Комуниститъ, които никога по демократиченъ пътъ не можеха да дойдатъ на властъ, съ помощта на Съветската Червена армия, която нападна страната и я окупира, се добраха до властъта и на 9.09.1944 г. съставиха комунистическо правителство. Четиридесетъ и седемъ години нашиятъ народъ живѣ подъ гнета на безправие, тероръ, изчезвания и убийства, конц. лагери и затвори, конфискуване на земята и имотитъ, гладъ и мизерия, докато достигна до пълна икономическа катастрофа. Народътъ ни обаче намѣри сили да издържи, преживѣе и доживѣе да види разпадането на комунистическата империя и пагането отъ властъ на комуниститъ въ България. Въ произведенитъ избори презъ Октомври 1991 г. опозицията спечели и бѣ съставено първото некомунистическо правителство. Но...

Некомунистическото правителство отъ

1991 г. не се справи съ комунизмът, не бѣха наказани престѣпниците отъ комунистическия режимъ, предприеха се половинчати мѣрки за подобрене на икономиката, връщането на земята и конфискуванитѣ имоти, игнорира се национализмътъ като основа на политическата програма на правителството и се направиха редица и редица други грѣшки, които дадоха възможностъ на комунизмътъ, изплашили се до смъртъ следъ загубването на изборитѣ, да се съвзематъ, да се подготвятъ и презъ изборитѣ въ 1994 г. съ манипулации и фантастични обещания да успѣятъ пакъ да се добератъ до властѣта. България се намѣри отново въ положението, въ което бѣше преди 65 години. Отново комунизмътъ, съ добре подготвенъ планъ, пристѣпиха къмъ рекомунизиранието на страната. За да заблудятъ народа, промѣниха името на партията си, споредъ случая се наричатъ либералъ-социалисти, социалъ-демократи и пр., обаче неотклонно отиватъ къмъ осъществяване на тѣхната целъ — рекомунизация. Назначаването на Виденовъ за Министъръ-Председателъ не е случайно. При комунизмътъ нѣма случайности или сантименталности! Виденовъ бѣше назначенъ, казва се предложенъ, за Министъръ-Председателъ отъ самия Лукановъ, защото той е ортодоксаленъ комунистъ. Той не знае нищо друго презъ живота си освенъ комунизъмъ — отъ детинството си и до днесъ. Никой да не си прави илюзии! Виденовъ е Министъръ-Председателъ, защото той е най-сигурниятъ човѣкъ на комунизмътъ, тоя, който безкомпромисно ще изпълни възложената му задача. Виденовъ не закъснѣ да направи изявления, които потвърждаватъ нашето мнение. Списанието „Инсайдеръ“, което излиза въ България на английски езикъ, предназначено за чужбина, въ брой 5, година 5, отъ Май 1995 г., на страница 3 публикува изявленията на Виденовъ, направени предъ пресата — цитираме точно какво той е деклариралъ: „България не може да се върне къмъ режима отъ 1944 г., обаче нѣма причина да не се опита възстановяването на режима отъ 1970 г.“

Наблюдавайки какво става въ България откакъ комунизмътъ отново завзѣха властѣта: опититѣ за промѣна на законитѣ, прокарани отъ правителството следъ изборитѣ въ 1991 г., особено закона за земята, съ който се трасира пътятъ за възстановяването на ТКЗС-тата, масовитѣ уволнения на областни директори и ди-

ректори на предприятия, висши и нисши чиновници, полицейски началници и замѣнянето имъ безъ огледъ на квалификация съ довчерашнитѣ номенклатурчици; отзоваване на дипломати и изпращане въ легациитѣ въ чужбина на ченгета; даване „свободна рѣка“ на мафията, срещу комисиона „подъ масата“, да ограбва народа и държавата и пр. и пр., става ясно какъвъ ще бѣде режимътъ отъ 1970 г., който другарятъ Виденовъ казва, че „нѣма причини да не се опита да се възстанови“.

Ние биемъ тревога! България е въ опасностъ!

Въ душата и сърцето на нашия народъ живѣе затаена, неугасваща гордостѣта, че сме потомци на велика нация, живѣятъ родолюбие и патриотизмътъ. Тая гордостъ, тия чувства трѣбва отново да бѣдатъ възрогени и да се създаде ентузиазъмъ за борба за спасението на България отъ комунизма.

Станалитѣ презъ Юний 1995 г. тържества въ България за честването 65-та годишнина отъ основаването на Българскитѣ Национални Легиони е доказателство, че наистина чувствата на национализъмъ, родолюбие, патриотизъмъ живѣятъ въ сърцето и душата на нашия народъ. Тамъ е заложбата за утрешната победа надъ комунизма!

Ние зовемъ! Всички партии въ СДС или вънъ отъ него, които сѣ антикомунистически и национално ориентирани, всички национални организации, съюзи, движения, групи, всички, които не желаятъ да видятъ отново България въ „лапитѣ“ на комунистическата диктатура, да оставятъ настрана това, което до сега ги е разединявало, да си подадатъ рѣка, да издигнатъ като своя политическа програма — национализма, патриотизма, родолюбие и да създадатъ единъ мощенъ **ОБЩОНАРОДЕНЪ СЪЮЗЪ — НЕСЪКРУШИМА КОАЛИЦИЯ НА НАЦИОНАЛНИТѣ СИЛИ**, и единни да се противопоставятъ на комунизмътъ въ следнитѣ избори и повторятъ това, което Легионеритѣ и българската национална младежъ направиха преди 65 години!

ВЪЗРАЖДАНЕТО НА НАЦИОНАЛИЗМА е оня стимулъ, който ще върне вѣрата на българския народъ въ собственитѣ му сили да срази врага, което е гаранцията за **СПАСЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ ОТЪ КОМУНИЗМА!**

Смъртенъ страхъ и паника въ комунистическия лагеръ Българскиятъ народъ знае вече истината!

Вмѣсто отговоръ по поводъ атаката въ комунистическия вестници „Дума“, „Особено мнение“ и други противъ насъ по поводъ тържеството за чествуване на 65-та годишнина отъ основаването на Националнитъ Легиони, което стана презъ Юни 1995 г. въ България.

Следъ изборитъ, станали презъ Декември 1994 г., комуниститъ, сега самонарекли се социалисти, се почувствуваха обнадеждени. Въобразиха си, че ще останатъ дълго на властъ и почнаха да кроятъ планове за рекомунизирането на страната и уреждане на тѣхния охолень животъ, разбира се, на гърба на народа както преди. И точно въ тия моменти на наслада изведнѣжъ „ГРЪМЪ ОТЪ ЯСНО НЕБЕ“ разтърси лагера имъ и ги хвърли въ смъртна уплаха и паника. Бѣ обявено, че ще се чествува 65-та годишнина отъ основаването на Националнитъ Легиони и че се очаква Иванъ Дочевъ да присѣствува на тържеството.

Изнагнаха въ ужасъ, помнейки какъ бѣха сразени и смазани отъ Легионеритъ преди 65 години и какъ пропагнаха плановетъ имъ да комунизиратъ българската младежъ, изгубили ума и дума, надагоха викъ на тревога за спасение. Веднага комунистическия вестници „Дума“, „Особено мнение“ и всички други предприеха атака срещу насъ въ цѣли страници, публикувайки изфабрикувани обвинения за фашизъмъ и антисемитизъмъ, лъжи и съчинени истории, фотомонтирани снимки и какъ ли не, съ цель да могатъ да подведатъ и заблудятъ отново народа ни. Уви, за тѣхно нещастие НАШИЯТЪ НАРОДЪ ВЕЧЕ ЗНАЕ ИСТИНАТА.

Народътъ ни знае вече, че въ България фашизъмъ преди 9.09.1944 г. не е имало, а че фашизъмътъ, червениятъ фашизъмъ дойде следъ тая дата и царуваше презъ време на комунистическия режимъ. И народътъ не научи това отъ насъ, не ние му казахме, а той научи истината отъ книгата „Фашизма“ отъ самия днешенъ Президентъ на България — Желю Желевъ. Въ тази книга комуниститъ видѣха като въ огледало истинския си образъ. Тѣ конфискуваха книгата и изключиха Желевъ отъ партията си (когато написа книгата си, Желевъ бѣше още членъ на комунистическата партия). Това не помогна на комуниститъ, защото тѣ не можаха да попречатъ на народа да научи истината.

Днесъ всѣки знае сѣщо, че въ България не е имало антисемитизъмъ преди 9.09.1944 г. Обратното. Българскитъ евреи бѣха запазени и

спасени. Никой отъ тѣхъ не напусна България преди 9.09.1944 г. Тѣ напуснаха страната следъ тази дата, понеже не можеха да понесатъ комунистическия режимъ. Бившитъ български граждани-евреи, сега въ Израелъ и Америка, издигнаха паметникъ на Царъ Борисъ за благодарностъ на Него и народа ни за тѣхното спасение. Тѣ устройоха голѣми тържества въ Ню Йоркъ и Лосъ Анжелесъ и врѣчиха посмъртно награда за Царъ Борисъ, приета отъ неговия синъ Царъ Симеонъ II. Ние бѣхме тамъ, на тържествата. Ние сме въ най-добри отношения съ тия наши съграждани евреи и си сътрудничимъ. Народътъ знае това.

Сѣщо лесно могатъ да се опровергаятъ и всички други обвинения срещу насъ, публикувани отъ комуниститъ — лъжи, скроени фантастични невѣрни истории, отъ едниия до другия край, нѣмащи нищо общо съ истината. Нашиятъ народъ вече знае всичко това. Лъжитъ на комуниститъ сѣ известни.

Днесъ въ България въпросътъ не е какво е било преди 9.09.1944 г., а какво е станало следъ това и презъ време на комунистическия режимъ.

Българскиятъ народъ пита и иска отговоръ — защо още не сѣ подведени подъ сѣдебна отговорностъ и наказани криминалнитъ престѣпници отъ времето на комунистическия режимъ?

Кои сѣ виновницитъ и отговорницитъ, престѣпницитъ, които създадоха противоконституционния и незаконенъ, така нареченъ, Народенъ сѣдъ? Кои бѣха прокуроритъ, сѣдиштъ и екзекуторитъ, които изклаха елита на нацията ни, като се почне отъ Регентитъ, министритъ и народнитъ представители и се стигне до селскитъ старейшини и кметове, които не приеха комунизма. Този, така нареченъ Народенъ сѣдъ, не бѣше нищо друго освенъ „Българската гилотина“, много добре описанъ въ книгата подъ сѣщото заглавие отъ Поля Мешкова и Деню Шарлановъ, неотдавна публикувана въ България.

Кои бѣха тия изверги, садисти и убийци, които затваряха въ мазетата на училищата хиляди невръстни младежи, ученици, само защото сѣ били легионери, влизаха ношно време при тѣхъ и биха съ дървета и убиха стотици и

стотици от тях?

Кои бяха тези комунисти, милиционери, органи на червената държавна сигурност, които сътерорь, отвличания и избивания заграбиха земята, преобърнаха българския земеделски стопанин, гордо собственик на имота и производството си, в роб на ТКЗС-тата?

Кои бяха тия органи на червената власт, които без съд и присъда пращаха в концлагерите хиляди и хиляди достойни граждани, гдето те биваха подложени на терор и избивания, или умираха под тежестта на нечовъшки труд по 18 и 20 часа на ден. Кои бяха палачите в лагерите на смъртта в Ловченските кариери, в Бълене или в другите десетки концлагери, гдето бяха избити хиляди и хиляди? Кои сж тия убийци и криминални престъпници? В България преди 9.09.1944 г. нямаше нито един такъв лагер, след като комунизмът дойдоха на власт, страната бѣ осяяна съ стотици концлагери. Кои сж виновниците, които създадоха тия лагери?

Кои сж виновниците, които съ насилуе и терор преобърнаха българската интелигенция в „робот“ без мозък и я принудиха да пише хвалебствия, неотговарящи на действителността, за червените величия, да рисуват голѣми портрети на терористи и убийци, станали управници на страната, да фалшифицират националната ни история и да преподават в училищата комунистически теории, нѣмащи никаква научна стойност? Кои сж виновниците, които чрез една такава политика урониха културния престиж на страната ни и поставиха България на последно мѣсто всрѣд европейските страни, като просвѣтена страна, за каквато по-рано тя бѣше зачитана?

Кои сж виновниците, които преобърнаха българския работник в безправна личност, номер само в държавната производствена машина, принудиха го „доброволно“ да отива в свободното си време и недѣлен ден безплатно да работи в бригади за строене на социализма, когато той порано се ползуваше съ правото да избира работата си, да преговаря за заплатата си и за работните условия, и се ползуваше от най-модерната социално спомогателна система?

Кои сж разбойниците, които ограбиха народа и държавата ни, незаконно се обогатиха, настаниха се да живеят в разкошни вили и апартаменти, угояваха се през времето, когато нашият народ гладуваше, мизерствуваше и стоеше на опашки, да мръзне през зимата съ часове, за да може да получи парче хлѣб и канче мляко?

Кои сж виновниците, които опустошиха природата, замърсиха въздуха и водата съ на-

силствено налагани индустриални нерентабилни предприятия от рода на Кремиковци и др.? Кои сж тия, които разориха стопанството и докараха страната до икономическа катастрофа, като в сжщото време изнесоха в чужбина милиарди откраднати от държавата средства, съ които сега живеят там или завъртѣха търгащески предприятия в България?

Безкрайна е редицата на онова, което може да се каже за престъпленията, извършени през време на комунистическия режим, и за виновниците, които извършиха тия престъпления. Опитът на комунизмите да отклонят вниманието на народа ни и го пратят да гони „духове“ на несъществуващи фашисти и антисемити от миналото, нѣма и не може да имъ помогне повече. Народът ни днесъ знае истината! Той пита и иска да знае защо още не сж наказани престъпниците от комунистическия режим, много от които ще ги видете и сега още да стоят в Народното събрание или заемащи голѣми държавни служби, да продължават да живеят в разкошните апартаменти и вили, построени съ държавни пари, или да получават голѣми пенсии като „борци“ против „фашизма“, или да сж голѣми търговци и банкери съ капитал, крадени от държавата.

За да може България да трѣгне по пътя на възстановяването и подобрене на положението, трѣбва сътрудничеството на всички, нужно е национално примирение, нужно е да устремимъ погледъ напредъ и да оставимъ миналото в забрава следъ насъ. Това обаче не може да стане преди да се ликвидира съ станалото през време на комунистическия режим. Не може да очакваме, че роднините и близките на избитите ще подгат рѣка за сътрудничество на палачите, нито може да очакваме, че може да има сътрудничество между довчерашните терористи и разбойници и жертвите имъ. Комунизмите знаят, че опасността е реална за тях — от министерските и директорски кабинети и от креслата в Народното събрание да се озоватъ задъ затворническите решетки. И те ще се борят съ „зѣби“ и „нокти“ да задържат властта и избѣгнатъ отговорността и наказанието. Нищо обаче не може да имъ помогне! Живи сж много и много от наследниците и близките на избитите и чакатъ наказване на престъпниците. Живи свидетели сж много и много, които минаха през лагерите и затворите! Репресирани сж организирани и нащрекъ! Ние сме тукъ и твърдо стоимъ на нашето решение, че

„НИКОГА НЕ ЩЕ ЗАБРАВИМЪ — НИКОГА НЕ ЩЕ ПРОСТИМЪ!“

Заседание на Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ, Инк.

На 10 и 11 Юний 1995 г. въ гр. Чикаго — САЩ, се състоя заседанието на ЦУС на БНФ. То бѣше проведено въ Клуба на клона на БНФ въ Чикаго и се рѣководи отъ члена на Президиума дипл. инж. Александъръ Дърводѣлски.
На заседанието присѣствуваха Почетниятъ Председателъ на БНФ г-ръ Иванъ Дочевъ и бѣха представени болшинството отъ членоветъ на ЦУС лично или по пълномощно.

Съ ставане на крака и едноминутно мълчание се почете паметъта на починалитъ въ емиграция дейци на БНФ г-ръ Георги Паприковъ, инж. Ангелъ Гъндерски, г-ръ Борисъ Ганчевъ, г-ръ Сирано Серовъ и всички друзи, както и паметъта на падналитъ въ борбата противъ комунизма за свободата на България.

Дипл. инж. А. Дърводѣлски, който бѣше за единъ месецъ въ България, направи обширенъ докладъ за положението въ страната, положението въ СДС, въ Българския демократиченъ форумъ и друзи срѣди. Той докладва за срещитъ, които е ималъ съ редица политически групи и за резултатитъ отъ тия срещи.

Г-нъ Маринъ Мариновъ — членъ на ЦУС и председателъ на Съвета по икономическитъ въпроси, направи докладъ за заседанието на Управата на Фондация „България“, което се състоя презъ месецъ Май въ Мадридъ — Испания, и на което заседание взе участие и Н.В. Царъ Симеонъ.

По докладитъ станаха разисквания, въ които взѣха участие всички присѣстващи членове на ЦУС. Следъ разискванията се прие следната

РЕЗОЛЮЦИЯ

Следъ като се изслушаха докладитъ на члена на Президиума дипл. инж. Александъръ Дърводѣлски, който въ България се срещна и води разговори съ представители на БДФ, Федерация Царство България, Движението „Подемъ“ и друзи политически групировки, и доклада на г-нъ Маринъ Мариновъ — председателъ на Съвета по икономическитъ въпроси, който бѣше на заседанието на Управата на Фондация „България“, състояло се презъ месецъ Май 1995 г. въ Мадридъ — Испания

РЕШИ

1. БНФ да сътрудничи и подпомага всички политически национално ориентирани партии и групи, които стоятъ на сѣшитъ идейни позиции, както БНФ, а именно:

— възстановяване на Търновската Конституция и изграждане на една социално справедлива и мощна България;

— възстановяване на редъ и законность, погвеждане погь отговорность и наказване извършителитъ на политически и криминални престѣпления презъ време на комунистическия режимъ и понастоящемъ;

— решителна борба противъ организираната престѣпность, която завладява икономическия животъ на страната;

— изземане на всички заграбени гържавни имоти и срѣдства, намиращи се въ България или изнесени въ чужбина;

— защита на българскитъ малцинства въ Западнитъ покрайнини, Южна Тракия и Бесарабия и провеждане на целенасочена политика за защита на българщината въ Македония.

2. Да гаде пълна подкрепа и сътрудничи съ Фондация „България“ въ постигане на нейнитъ цели за подпомагане българското стопанство и нейната дейность за опазване на младежъта въ България.

3. Спогѣля мнението, изказано отъ изпълнителния комитетъ на ВМРО-СМД за вредата отъ едно сътрудничество съ партии и групи, организирани на етническа база, което застрашава националното единство на българския народъ.

4. Да се разшири Редакционниятъ комитетъ на сп. „Борба“ като се включатъ въ него г.г. Гошо Спасовъ отъ гр. Бѣлово — България, и Владимиръ Влаиковъ отъ Мюнхенъ — Германия.

5. Натоварва Президиума на БНФ да предприеме стопанска дейность въ България, която да подпомогне дейността на Организацията.

6. Да се разширятъ връзкитъ съ официални американски отговорни фактори — сенатори и народни представители, които сѣ приятелски настроени къмъ насъ, за да бждатъ осведомени за истинското положение въ България и потърси тѣхната подкрепа.

7. ЦУС декларира, че БНФ стои и ше продължава да стои на своитъ идейни позиции, изразени въ Резолюцията отъ Конгреса на БНФ въ Ниагара Фолсъ, състоялъ се презъ месецъ Май 1994 г.

**Из Декларацията на Първата национална конференция
на Общобългарския антикомунистически съюз,
приета на 24 юни 1995 г., София**

**БЪЛГАРИ, ОТЕЧЕСТВОТО Е В ОПАСНОСТ, ДЕМОКРАЦИЯТА Е ПРЕД ГИБЕЛ!
ВСЯКО БЕЗДЕЙСТВИЕ, СЪГЛАШАТЕЛСТВО И КОМПРОМИС
В ДНЕСНИЯ СЪДБОВЕН МОМЕНТ СА ПРЕСТЪПНИ И АМОРАЛНИ.**

Като ясно и активно движение, Общобългарският антикомунистически съюз не ще допусне отстъпление от позициите си в името на каквито и да са временни придобивки или властнически амбиции, включително и на членове от ръководството на Съюза на демократичните сили, ако те не са готови с гръбта си да отстояват и защитават последователно и докрай синята кауза.

Последователната, активна и твърда антикомунистическа позиция на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ (в изгнание) го издигна като единствен морален стожер в борбата срещу комунизма. В неразлъчно и неизменно единение с него ОАС призовава за обща борба всеки честен българин-патриот в името на СВОБОДАТА И НАЦИОНАЛНИТЕ НИ ИДЕАЛИ – ОТ ПОЛОВИН ВЕК СЪПКАН СВЕЩЕН СКРИЖАЛ ПОД БОТУША НА БОЛШЕВИШКИЯ АГРЕСОР.

(Следват подписите на членовете на Изпълнителния съвет.)

*Лъчезаръ Тошевъ
народенъ представителъ*

Обречена ли е България!

Нъколкомесечното управление на „бивши-тъ“ комунисти въ България рисува картината на пълна безнадеждност за бъдещето на страната.

Убийствата на арестувани отъ полицията хора, завоятъ въ външната политика къмъ Русия и Сърбия, промънитъ въ законодателството, пълниятъ контролъ върху електроннитъ медици, възстановяването на отстранената номенклатура въ управлението, допускането на диктатъ отъ страна на финансови групировки, въ които участвуватъ бивши членове на ДС, върху държавната политика, каратъ наблюдателитъ да говорятъ за рекомунизация въ България. Това ще рече: връщане на комунизма.

Не може да се отрече, че старата номенклатура държи ключоветъ за управлението на страната, безъ да е приела нъщо качествено ново въ мисленето си. Не подлежатъ на съмнение и връзкитъ съ Кремълъ, най-добриятъ примъръ за които е отхвърлянето на декларацията на Парламента, заявяваща желанието за участие въ НАТО. То дойде непосредствено следъ решението на руския Съветъ за национална сигурностъ срещу разширяването на Атлантическия пактъ, само денъ следъ съгласуваното съ опозицията и оповестено първоначално като позитивно становище на БСП.

И все пакъ, използването на термина „рекомунизация“ предполага, че страната въ нъкакъвъ предшествашъ моментъ е била свободна отъ комунизъмъ, че не е била подъ влияние на старитъ структури на тоталитарната държава. Явле-

ние, непознато презъ последнитъ петдесетъ години въ България. Като се прибавятъ къмъ това и реалнитъ цели на бившитъ комунисти, възниква въпросътъ като

РЕКОМУНИЗАЦИЯ ИЛИ МУТАЦИЯ

трѣбва да се характеризира развитието на днешното българско общество?

Съ понятието „мутация“ могатъ да се илюстриратъ промъни, възникващи въ една система подъ външно въздействие. До мутация се стига чрезъ бърза и рѣзка промъна, вследствие на прекомбиниране на наследствения материалъ, за разлика отъ постепенното самоусвършенствуване по еволюционенъ пътъ. Мутантътъ има нъкои нови отличителни белези, но запазва сжщността си. Не на последно мѣсто трѣбва да се отбележи, че въ резултатъ на мутация често се получаватъ нежизнеспособни или уродливи форми на сжществуване. Както се вижда, въ разбирането за мутацията сж налице редица особености, които щрихиратъ по-добре българската действителностъ отъ използваното „рекомунизация“.

Въ случая съ комунизма промънитъ настъпиха поради невъзможността за по-нататъшно икономическо сжществуване върху старата идеологическа основа. Външното влияние само ускори процеса. Въ крайна смѣтка комунистическиятъ партии на бившия съветски блокъ загубиха идеологията си и последвалата идейна криза доведе до разпадането на нъкои отъ тѣхъ.

Други продължиха да съществуват, обединени отъ общитъ си интереси, между които и кржговата защита срещу сѣдебно преследване заради извършенитъ престѣпления.

За разлика отъ сроднитъ имъ структури, паразитиращи въ комунистическия обществена, бившитъ идеологически организации на странитъ отъ съветския блокъ нѣмаха нужда да внедряватъ свои членове срѣдъ управляващитъ. Държавниятъ апаратъ, а на практика и цѣлата икономика остана подъ тѣхенъ контролъ. Тукъ нѣкъде започнаха да се издѣляватъ различия, които предопредѣлиха изоставането на реформитъ въ нѣкои отъ най-тежко засегнатитъ отъ социализма държави. За съжаление между тѣхъ се оказа и нашата.

Въ България има пазаръ, но той не е свободенъ — дирижира се отъ мафията. Така капиталътъ не се движи по нормалнитъ закони въ условията на конкуренция, а се затваря въ себе си. Носи огромни печалби на босоветъ, пречейки на нормалното развитие на стопанството и оцелявайки всички останали. Паралелнитъ фирми, нелоялната конкуренция за смѣтка на държавата, изнудването на предприемчивитъ, натискътъ срещу частнитъ земеделски стопани сѣ частъ отъ тактиката на бившитъ властелини и нови богаташи. Начинътъ, по който започна приватизацията, показва, че отново нѣма да бѣде даденъ шанс на честнитъ труженици. Въ това време тихомълкомъ и на цени, узаконяващи кражбата, държавното имущество преминава въ ръцете на лица, безъ желание да обясняватъ произхода на паритъ си.

Всичко това доказва, че „бившитъ“ български комунисти, загубвайки идеологията си, не сѣ станали социалисти, тѣй като не защитаватъ (освѣнъ на думи!) интереситъ на работницитъ и социално слабитъ. Тѣ не сѣ и „дѣсни“, защото сѣ придобили и опериратъ съ капиталъ по начинъ, коренно различенъ отъ този на дѣснитъ кржгове на Запада. Най-после тѣ не сѣ и комунисти въ смисѣла, влаганъ отъ западнитъ политолози. Тѣ изобщо не биха могли да бѣдатъ частъ отъ политическия спектъръ на една нормална държава. Упражняваниятъ отъ тѣхъ контролъ върху електроннитъ медици и частъ отъ пресата (демократичнитъ издания сѣ предъ фалитъ) пречи на изграждането имъ като нормаленъ партньоръ, независимо дали съюзникъ или противникъ, на останалитъ политически сили. Като следствие отъ всичко споменато, вече шеста година България е придвижвана по „андрешковски“

**ОТЪ ТОТАЛИТАРНА КЪМЪ
БАНАНОВА РЕПУБЛИКА.**

Известно е, че т.н. бананови републики поради вътрешната имъ нестабилностъ и несъстоятелностъ сѣ неспособни да водятъ суверенна външна политика. Може да се предположи, че това съвпада съ въкусветъ на опитващитъ се да управляватъ „свѣтовнитъ сѣдбини“.

За да избѣгне подобно развитие, Испания премина отъ франкисткия режимъ къмъ демокрация, като възстанови монархията. Така постигна националното помирение, гарантира частната собственостъ и инициатива и постепенно децентрализира управлението споредъ демократичнитъ принципи. Създаването на мафия и разграбването на държавата бѣше предотвратено...

Промѣнитъ въ България дойдоха неочаквано за народа. Жестоко сломената съпротива презъ 50-тѣ и 60-тѣ години бѣше отстъпила предъ безнадежността и безвремето. Дисидентскитъ изблици бѣха по-скоро екзотика и стремежъ за реформиране на БКП, отколкото последователни усилия за радикална промѣна на обществото. Както всичко останало до този моментъ, и демокрацията бѣше „спусната отгоре“ предъ погледа на скептичния и консервативенъ българинъ. Все пакъ голѣмитъ митинги на опозицията и победата на изборитъ презъ 1991 г. (а безъ фалшификациятъ, вѣроятно и презъ 1990 г.) показаха, че гражданството иска да се пребори за правата си. Въ сѣщото време не липсваха гласове и за пълно равенство, идващи отъ първичнитъ чувства на тѣпата (единъ реаленъ психологически феноменъ), подхранванъ въ по-широкитъ слоеве отъ недоволството отъ тягостнитъ комунистически привилегии за смѣтка на свободитъ въ обществото.

Борцитъ за демокрация не схванаха повелята си на апостоли и се изолираха отъ народа въ различни затворени кржгове (нѣкои отъ които т.нареченитъ партии).

Експертитъ-социолози пъкъ „откриха“ неолицеанството и така стената между интелигенцията и останалата частъ отъ народа не може да бѣде разрушена. Срѣдъ населението, сѣдещо по това, което става предъ очитъ му, се създаде съвсемъ грѣшна представа за демокрацията. Идентифицирайки я съ поощрената престѣпностъ, мафиитъ, разграбването на държавата, рѣзкото обедняване на населението, безработицата, корупцията или съ безсилното здравеопазване, то обърна носталгиченъ погледъ къмъ миналото. За формирането на тази превратна представа изиграха своята роля и медиитъ, като останаха конюнктурни, манипулативни, ангажирани съ гребни интереси, обяснявайки свѣта съ пресмѣтната циничностъ.

Много отъ демократичнитъ ценности

останаха тайна дори срѣд елита, кждето все още не се знае достатъчно какъ функционират институциите при демокрацията и защо е толкова важно информирането и участието на обществеността въ процесите на вземане на решение. Или защо трѣбва да има мѣстно самоуправление вмѣсто мѣстно управление...

Отсъствието на обективна информация превърна гласуването за голѣми групи хора въ хазартъ. Тѣ не знаятъ кого избиратъ, а още по-малко заради каква конкретна или по-далечна целъ го избиратъ. Непознаването на демократичните механизми, липсата на вътрешна убеденостъ и зрѣла житейска позиция, както и почти пълната зависимостъ отъ „благоразположението“ на старите управници създаватъ отлични предпоставки за манипулация. Надъ всичко това продължава да властвува и страхътъ...

Комунистическите мутанти нѣматъ интересъ отъ нормализиране на обществото. Затова тѣ не играятъ и не биха могли да играятъ положителна роля въ настоящето, а още по-малко въ бъдещето на страната. Въ името на личните си интереси тѣ успѣха да прекършатъ опита за превръщането на България въ нормална държава, започналъ презъ есента на 1991 г. и продължилъ едва 9 месеца. Така се стигна до мъртвороденото дете на българската демокрация, оплаквано най-много отъ онѣзи, които не му дадоха шансъ да оживѣе.

Збигневъ Бжежински казва, че кризата на посткомунистическия режим е криза на легитимността. Наистина, тѣ се опитватъ да мимикриратъ, да създаватъ представа за себе си като за нормална частъ отъ политическия спектъръ, но не успѣватъ.

Може би съзнавашъ ограничеността на възможностите си по отношение на Великите сили, българинътъ е свикналъ да чака помощъ отвънъ. Готовъ е да наблюдава, вмѣсто да предизвиква събитията. На това го е научилъ горчивиятъ вѣковенъ опитъ. Има обаче едно обстоятелство, което не трѣбва да се забравя —

**БЪЛГАРИЯ НЕ Е ЛЮБИМКАТА
НА ТѢЗИ СИЛИ!**

И очакванията, че позицията ѝ би била подкрепена само защото е справедлива, най-често сѣ оставали напразни. И въпреки това продължава да се надѣва. Западътъ — пакъ споредъ Бжежински — използва не двойни, а многобройни стандарти за справедливостъ, въ зависимостъ отъ интересите си. Великите сили иматъ правото да иматъ интереси, както и да не се интересуватъ отъ нашите. Въ хода на историята нашите съседни, ако не сѣ по-изявена, то поне сѣ по-прагматична политика успѣха да си създадатъ традиционни покровители на Западъ. За разлика отъ насъ.

Въ последно време върху България се оказва силенъ натискъ за участие въ Парламентарната Асамблея на Черноморското Икономическо Сътрудничество. По този начинъ тя би се наредила заедно съ Армения, Грузия, Азърбайджанъ, Русия, Турция, Румъния, Украйна и пр. въ блокъ, дистанциранъ отъ европейските страни. И докато Чехия, Унгария и Полша отдавна ще сѣ частъ отъ Европа, ние ще трѣбва да уреждаме първо отношенията си въ тази регионална структура (споредъ изискванията!) и едва следъ това и заедно съ останалите ще можемъ да очакваме интегриране въ цивилизования святъ, т.е. въ едно необозримо бъдеще.

Днешните политически партии въ България сѣ всъщностъ протопартии. Ето защо обединената опозиция трѣбва да съсредоточи усилията си въ отстраняването на комунистическия мутанти отъ управлението на страната, следъ което може да се пристъпи къмъ нормализиране на политическия спектъръ. Но за да се постигне това,

**ТРѢБВА НАРОДЪТЪ
ДА ГО ПОЖЕЛАЕ!**

Това означава, че народътъ трѣбва да разбере предимствата на демокрацията и нейното функциониране. Пътятъ къмъ това е труденъ, но единственъ — пътътъ на просвѣщението. Това е апостолската мисия на днешните патриоти. Докато България се събуди отъ лошия сънъ и стане нормална държава съ достойно мѣсто срѣдъ цивилизованите народи! И ЩЕ ИМА БЪЛГАРИЯ!

Къмъ нови извори съ стари грѣхове

Владимиръ Влайковъ

Предопредѣление или изборъ?

Нострадамусъ билъ предсказалъ края на комунизма въ Европа. Седемъ отъ деветте комунистически държави щѣли да се завърнатъ въ лоно на демокрацията. Споредъ тълкувателя двете низвергнати страни били Югославия и Албания. Дали защото е мнение на посредника, лишень отъ пророческа дарба, това дѣление е повече хубаво, отколкото вѣрно. Или поне що се отнася до мѣстото на България въ него...

Според някои ходът на събитията е предопределен и не зависи от човешката воля. Така те намират оправдание за бездействието си. Могат да роптаят срещу съдбата или да се примирят с нея, но не и да я променят. Между „човек не може да избегне съдбата си“ и „всеки кове самъ собствената си съдба“ има и по-умърени схващания. Все пакъ словосъчетанията „съдбовна грѣшка“ или „съдбоносно решение“ говорятъ, че върху прѣста на съдбата може да се въздействува. Това не отричатъ дори астролози като Нострадамусъ, казвайки, че „звездите предразполагатъ, но не налагатъ“. А и всеки ще се съгласи, че въ живота на индивида или на обществото има моменти, въ които те биха могли да избератъ съдбата си.

Дълбокиятъ смисълъ на събитията въ края на 1989 г. се състоеше въ откриването на възможностъ за промяна на съдбата на милиони хора, на цѣли общности. Какъ се възползува отъ нея българската общност? Шестте мършави крави — годините на новото българско Възраждане, преминаваха една следъ друга въ очакване и излъгани надежди. Налаганата въ миналото обществена пасивностъ не бѣ преодолѣна и помогна на злото да се трансформира. Днесъ то стреля по улиците, руши стопанството, демагогства въ Парламента, краде отъ държавата.

Вместо всенароденъ градежъ на по-добра съдба започна едно дълго очакване, украсено съ упование, наречено избори, които, проведени безъ повсемѣстенъ и ефективенъ контролъ, не закѣснѣха да се превърнатъ въ поредното разочарование. Въ нерадостните разсѣждения следъ изборите отъ декември 1994 г. доминираше заключението, че победата на комунистите не може да се обясни само съ манипулации и фалсификации. То е правилно, доколкото насочва къмъ анализъ и самокритичностъ. Но да повѣрвашъ въ загубата си и да се ограничишъ съ самообвинения, когато около тебъ вилнѣе неправдата, означава да се откажешъ отъ правата си и да приемешъ съдбата на жертва. Защото ако частъ отъ истината е, че загубата дойде отъ пасивността на дейците и избирателите на СДС, цѣлата е, че тази пасивностъ бѣ предизвикана и използвана съ всички позволени и непозволени срѣдства отъ комунистите.

Преди да обърнемъ погледъ къмъ цифрите, нека си припомнимъ каква бѣше обстановката въ страната преди изборите и да оценимъ предоставена ли бѣше възможностъ за демократичното имъ и честно провеждане.

Пълненъ комунистически диктатъ върху срѣдствата за масово осведомяване, които дезинформираха и клеветѣха, икономически натискъ отъ страна на партийните структури и номенклатурата въ държавния и частния секторъ върху избирателите, фиктивна деполити-

зация на силовите министерства и правоохранителните органи, използване на социологичните проучвания и статистиката за манипулации, упражняване на тероръ върху населението. Какъ биха могли демократичните сили при цѣлата справедливостъ и привлекателностъ на своята кауза да се преборятъ съ подобна машина за диверсии и страхъ? Ясно е, че въ условията, при които гласуването противъ комунистите отъ обикновено отдаване на предпочитание се превръща въ проява на гражданска смѣлостъ, резултатите не биха съответствували на реалната политическа воля на избирателите.

Оставаме настрана слабостите въ организацията, стратегията и тактиката на СДС и продължаващото присѣствие на двойствени личности въ листите му. Вѣрпѣки осезаемата комунистическа намѣса въ тяхъ, те си оставатъ вътрешенъ въпросъ на Съюза и макаръ въ разрѣзъ съ морала, не нарушаватъ законите. Нѣма да се спираме и на обичайното несъобразяване съ Избирателния законъ, свързано съ тайната на гласуване, което заедно съ насадения страхъ оказва значително влияние върху волята на населението въ провинцията.

Така стигаме до вѣнеца на комунистическата изборна практика — документните престѣпления. При изборите презъ Декември 1994 г. те бѣха предшествувани отъ сериозна пропагандна подготовка, която трѣбваше да създаде условия за извършването имъ. Целта на комунистическата централа бѣ да избегне конфузията отъ 1990 г., когато броятъ на гласувалите надхвърли грастично броя на наличните избиратели, избирателната активностъ достигна теоретично невъзможната цифра 108, а понятието фантомъ се настани трайно въ политическия ни речникъ.

Стойността на избирателната активностъ се формира отъ отношението на броя на гласувалите, споредъ плановете въ избирателните урни къмъ общия брой избиратели, оцененъ по върнатите отъ избирателните комисии въ ЦИК списъци.

Ясно е, че за да се избегне нереалистично висока избирателна активностъ при очакване на голѣмъ брой лоши фантоми (неправомѣрно подадени гласове) има два пътя. Единиятъ е да се намали броятъ на редовно подадените гласове въ урните, а другиятъ — да се допълнятъ избирателните списъци съ добри фантоми (имена, задъ които нѣма реални избиратели). Комунистите не се лишиха отъ нито единъ отъ двата.

Въ една продължителна кампания, изпълнена съ клевети и цинизъмъ и съ участието на почти всички срѣдства за масово осведомяване бѣ разколебавано желанието на избирателите да упражнятъ своето право на гласъ. Правѣха се спекулации съ цените на стоките, разрухата

на икономиката и увеличената престъпност въ полза на „доброто старо време“. А собствено имъ марионетно правителство и гръховетъ му бѣха приписани безъ свѣтъ на демократичнитъ сили.

Старото правило, че многократно повтаряната лъжа се превръща въ истина, влѣзе въ сила — така дойде разочарованието. То отъ своя страна, заедно съ тежкото ежедневие и отсъствието на истинска алтернатива доведе до апатия...

Допитванията до общественото мнение сочеха, че едва 50-60% отъ българскитъ избиратели ще отидатъ предъ урнитъ. Даннитъ отъ социологическитъ проучвания се потвърждаваха и отъ междуременно провежданитъ избори за мѣстна властъ. Въ сжщото време другаритъ-съпартийци получаваха съвсемъ други инструкции...

Министерството на териториалното развитие и строителството се зае и изготви невѣроятна (ако нѣмаше умисълъ) раздути списъци, пълни съ мъртви, въ прѣкия и преносенъ смисълъ, души. Въ сжщото време отъ тѣхъ обаче отсъствуваха имената на стотици реално съществуващи гласоподаватели, нанасянето на които щеше да доведе по-късно до още по-голямото удължаване на списъцитъ. Следъ като по данни отъ преброяването презъ 1992 г. броятъ на наличнитъ гласоподаватели се оценяваше около 6 200 000, избирателнитъ списъци на МТРС съдържаха 6 745 289 имена! Въ тѣхъ имаше надъ 500 000 „мъртви души“, добри фантоми или готови да възкръснатъ комунисти. По-късно, когато се върнаха въ ЦИК, злополучнитъ списъци съдържаха вече 6 997 954 имена, т.е. броятъ на дописванитъ отъ секционнитъ избирателни комисии избиратели бѣше съ 243 665 по-голямъ отъ броя на отписанитъ. Сжщата тази разлика между дописани и отписани въ списъцитъ презъ 1990 г. е била 300 000 и членъ на сегашната ЦИК смѣта, че това сж били частъ отъ „гласувалитъ“ тогава фантоми.

Съ приближаване на изборитъ оставаше да бждатъ извършени нѣкои козметични операции, за да се разсѣятъ съмненията на по-недовѣрчивитъ. Балканскитъ „галпи“ вдигнаха избирателната активностъ съ около десетина процента въ проучванията си, за да не се окаже после, че сж „сбъркали“ съ много, а медиитъ се заеха съ успокояване на духоветъ. Не остана настрана и в. „Демокрация“, който вмѣсто да призове къмъ засиленъ контролъ и бдителностъ, излезе съ поредица отъ материали като „На 18.XII. нѣма да има фантомни гласове“, „До оспорване на изборнитъ резултати нѣма да се стигне“, „Математицитъ гарантиратъ точностъ на изборнитъ резултати“ и пр. Отъ тѣхъ стана ясно, че Президентството е убедено (отъ кого

ли?), че „нѣма да бждатъ създадени обективни обстоятелства за оспорване на изборнитъ резултати“. Обяснено бѣ и че наличието на фантоми въ избирателнитъ списъци „не е фатално, следъ като всѣки гражданинъ се подписва, давайки своя вотъ, и гласуването се отбелязва въ личния паспортъ“. Така бждещиятъ избирателъ разбра, че „непреодолимата“ пречка предъ евентуалнитъ закононарушители е полагането на подписъ, а не на „чавка“ срещу името на гласувалия, както е било презъ 1990 г. Какъ сж се справили съ нея, пролича въ много отъ секциитъ на Монтана. Тамъ по време на гласуването или изобщо не сж били внасяни паспортни данни въ списъцитъ (кой може да каже колко сж действително гласувалитъ?), или броятъ на пликоветъ въ урнитъ е билъ по-голямъ отъ този на гласувалитъ по списъкъ, или обратното — броятъ на гласувалитъ по списъкъ надхвърля броя на пликоветъ въ урната. Въ една отъ секциитъ разликата достига 25% — 168 плика по-малко! За подобни случаи има информация и отъ Кюстендилско, Врачанско, Плъвенско, Русе, Смолянъ, Кърджали, Пазарджикъ. Накрая както изглежда различнитъ „подходи“ явно сж се компенсирали, защото официално обявената разлика между пликове и имена на гласувалитъ въ списъцитъ е само нѣколко хиляди въ полза на пликоветъ...

Следъ приключване на изборния день ЦИК обяви, че сж гласували три четвърти отъ избирателитъ или 75% отъ тѣхъ. Стойностъ, която съвпадна съ по-късно обявената вече официално избирателна активностъ отъ 75,23%.

Както можеше да се очаква, по-ниска избирателна активностъ бѣ наблюдавана въ голѣмитъ градове (два часа преди приключване на изборитъ въ Габрово сж гласували 40% отъ избирателитъ, въ В. Търново окончателното участие е 56%), кждето страхътъ и зависимостта отъ комуниститъ не сж като въ селата и контролътъ е по-ефективенъ. Въ селата и малкитъ градчета съ „добрата воля“ на червенитъ комисии, добритъ фантоми съ много по-голяма лекота се превръщатъ въ лоши и се стига до изборно участие отъ надъ 100%, както въ 3-та избирателна секция въ Борованъ. Най-удобното време за превръщането на добритъ фантоми въ лоши е краятъ на изборния день. Неслучайно тогава се покачва рѣзко и избирателната активностъ. На 18 Декемврий до обѣдъ бѣха гласували 50% отъ избирателитъ, презъ следващитъ шестъ часа (отъ 12 до 18 часа) нови 10%, а само въ последния часъ — цели 15%. Нѣма логично обяснение защо именно тогава гласуватъ около 800 000 избиратели, дори ако се вземе предвидъ, че нѣкжде срокътъ за затваряне е билъ удълженъ.

И така — ахилесовата пета на „голямата изборна победа“ на комуниститъ е нереалната избирателна активностъ.

Отъ броя на подаденитѣ гласове въ урнитѣ и обявеното изборно участие от 75.23% излиза, че избирателитѣ въ България сж били 7 000 000 (седем милиона). Такива сж официалнитѣ данни на ЦИК и тѣ показватъ или елементарно демографско невежество, или нѣщо друго...

Отчитайки настроенията и нежеланието на избирателитѣ (безъ комуниститѣ) да гласуватъ, избирателната активностъ отъ 75.23% се оценява като нереално висока. Какво да кажемъ тогава за неофициалната, но действителна избирателна активностъ, която се получава отъ отношението на броя на гласувалитѣ избиратели, споредъ пликоветѣ въ урнитѣ (5 264 614) къмъ действителния (наличния) брой избиратели, оценяванъ на 6 200 000!?

Избирателната активностъ скача на фантастичното число 85, т.е. гласували сж 85% отъ избирателитѣ!

До подобно число не сж се дори доближавали нито едно проучване на общественото мнение, нито една анкета. Тѣ не съответствуватъ и на обявенитѣ отъ ЦИК въ края на изборния денъ като гласували три четвърти отъ избирателитѣ. Ако ЦИК държи на изявленията си, гласуването на три четвърти отъ реално съществуващитѣ избиратели означава, че сж

гласували 4 650 000 избиратели. А това пъкъ отъ своя страна доказва, че тѣзи 4 650 000 сж пуснали въ урнитѣ 5 264 614 гласа, т.е. този пътъ за комуниститѣ сж „гласували“ най-малко 614 614 фантома!

Машабитѣ на измамата сж така голѣми, че за документалното ѝ доказване (сравняване на имена, паспортни данни, подписи и пр.) сж необходими продължителенъ трудъ и голѣмъ брой специалисти. Въместо това, обществото ни трѣбва най-сетне да поиска решително отговоръ на въпроса, зададенъ отъ Комисията по изборнитѣ книжа на Великото народно събрание, следъ като бѣха доказани тогавашнитѣ систематични и груби нарушения на закона:

„Какви сж правнитѣ, политически и моралнитѣ последици за нацията и въ частностъ за прѣжитѣ участници въ изборитѣ?“

Докато не бжде полученъ отговоръ за правнитѣ последици на установенитѣ закононарушения, политическитѣ ще бждатъ по-нататъшното легитимиране на комунистическата мафия въ държавната властъ, а моралнитѣ ще се усещатъ все по-осезателно въ ежедневието.

По настоячивостта да бжде полученъ този отговоръ може да се сжди за зрѣлостта и силата на обществото ни. Силата да определя собствената си съжба!

At the 1977 gathering of intelligence chiefs in Budapest: Kalugin is second from right. To his right is Vlado Todorov, chief of Bulgarian intelligence, who later organized the assassination of Bulgarian dissident Georgi Markov. The Markov assassination was the one „wet job“ with which Kalugin was familiar.

На срещата на шефоветѣ на разузнаването презъ 1977 г. въ Будапешта: Калугинъ е вториятъ отдѣсно. Вдѣсно отъ него е Влаго Тодоровъ, шефътъ на българското разузнаване, който по-късно организира убийството на българския дисидентъ Георги Марковъ. Убийството на Марковъ бѣше едно отъ „мокритѣ дѣла“, известно на Калугинъ.

Драги читатели, снимката, която е предъ васъ, и изявленията на ген. Калугинъ, публикувани въ миналия брой на списанието на стр. 21, могатъ да бждатъ отъ изключителна важностъ за следствието, тъй като тѣ иматъ стойностъ на свидетелски показания. Всѣки отъ васъ нека направи самъ изводъ защо и кому е нужно да се слага завеса отъ мълчание предъ едно отъ най-мръснитѣ криминални деяния на българската комунистическа върхушка и рускитѣ ѝ покровители.

Йорданъ Ганчовски
председател на литературенъ кръгъ „Георги Марковъ“

Вътрешно политически прегледъ

Люба Манолова

Ние ли не случихме съ Родина — тя ли съ насъ сбърка?

Маршалъ Куликовъ (последниятъ главнокорпусен командир на Варшавския договор), небезизвестниятъ Бурбоин и генералъ от ЩАЗИ посетиха България. И кой ли другъ би свърнал към родния, всуе, райски кът на Балканитъ, следъ като потомци на партизани отново възвѣхъ властта, безъ да сж лежали даже въ шумата?

Следъ нѣколкомесечни увъртания въ Родната кацна и премиерътъ на Русия, В. Черномырдинъ, за да склони управляващитъ социалисти да взематъ участие въ предаването на вторични суровини. Хемъ руснацитъ да си почистятъ държавата отъ ненуждни и залежали части за военната техника, хемъ ще ни отменатъ въ нефтера, че сме получили специална продукция за милиони долари. Чиста работа. Другото важно дѣло при посещението на Черномырдинъ бѣ да се припомни на Виденовия кабинетъ, че преференции за българскитъ партньори не трѣбва да се очакватъ. Така наяве руснацитъ демонстрираха, че не ни зачитатъ и че си падатъ по Запада.

Отчаянието отъ руското отношение къмъ социалиститъ взе връхъ, когато гръмна скандалъ не с другъ, а съ А. Лукановъ. Оказа се, че следъ като бѣ пренебрегнатъ и изтласканъ отъ шефското мѣсто въ Руско-българската комисия, комуниститъ трето поколѣние си е заплюлъ нѣщо далечъ по-перспективно. Задъ гърба на премиера си Виденовъ, Лукановъ пусна декларация, че напуска политиката. Събитията обаче сочатъ точно обратното — Андрей Карловичъ се отрече отъ БСП, за да се завърне откровенно въ политиката, черпещъ сили и вдъхновение отъ две вимета: кранчето на горивата отъ Русия и Международния валутенъ фондъ.

Така отново блесна кристалната му детска мечта — да управлява еднотично България отъ посоката на Русия. Братята му по партия отъ БСП се объркаха отъ внезапната маневра на колегата и не сколасаха да реагиратъ нормално. Самиятъ български премиеръ Виденовъ се озова въ небрано лозе, следъ като се разчу, че решението кой да представлява България въ ръководството на държавната фирма „Топенерджи“ е взето въ ... Москва.

И така: вмѣсто комунистъ, Лукановъ се

сбуди проспериращъ капиталистъ. За него партияната принадлежностъ е безъ значение — той ще управлява независимъ, другитъ нека се измъчватъ съ дребни житейски проблеми въ страната.

Докато кабинетътъ се чудеше какъ да потули скандалитъ съ гърмящи пирамиди и изгубени милиарди на наивни граждани и какъ да спре пробойнитъ отъ измами, стрелби, улични убийства и неплатени пенсии, Лукановъ летѣше ту до Парижъ, ту до Италия цѣлъ и невредимъ.

Въ навечерието на мѣстнитъ избори за управляващитъ става все по-непоносима тежестта на изпълнителната власт. Неизвестни милиони долари влѣзоха още по-неизвестно какъ въ страната. Лихвениятъ процентъ, който компенсираше донѣкъде инфлацията, бѣ сваленъ безнадежно ниско. Доларътъ не помръдна и износътъ замръ. При този валутенъ курсъ инвеститоритъ се заослушваха трайно. Силно афишираната инфлация, която трѣбваше най-после да започнатъ комуниститъ, не помръдна. Парламентътъ работи усилено на праздни обороти: вмѣсто нови закони, социалиститъ промѣнятъ вече съществуващитъ въ комунистически духъ. Земята лежи буренясала и ничия — вещаеща гладъ. Страната е залѣта отъ вносни стоки, които, евтини поради неплатенитъ акцизи и мита, удариха чувствително българското производство. А на него, и безъ това замръло, му трѣбва малко, за да рухне съвсемъ. Виденовъ обърна погледъ къмъ държавнитъ предприятия съ илюзорната надежда да ги накара да заработятъ по капиталистически. На милиони безработни българи ударъ подъ пояса нанесоха и нахлуващитъ въ страната „гастарбайтери“ — хора, които родното законодателство пое като майка-осиновителка. „Нищо не печелимъ отъ инвазията на чужденци — тѣ не инвестиратъ въ страната. По-сигурно е, че използватъ пробойнитъ въ законодателството, безсилието на управляващитъ и корупцията, за да натрупатъ и изнесатъ милиони“ — коментиратъ явлението „български отворени врати“ финансисти. Въ сжщото време Шенгенъ ни удари въ лицето съ забранителнитъ си мѣрки, захлопвайки границитъ си за насъ.

Какво му остава на българина днес, загушенъ въ лъжи, хаосъ и измами, затъващъ отъ безсилието на управляващитъ да сложатъ нѣкакъвъ редъ въ държавата? Какъ ще оцѣлѣе, следъ като сждбата му е въ ржцетъ на набедени политици?

„Не е нито да живѣешъ въ това безпаричие, нито да се разболѣешъ, че ще те обертатъ онѣзи въ бѣлитъ престилки, нито да тръгнешъ да умирашъ. Че и за умрѣлитъ е страшно — ни пари за последно сбогомъ, ни — за данѣкъ наследство!“

Български корени

Въ юлската си статия „За националното помирение по втори път“, водачътъ на ВМРО-ДПМНЕ, г-нъ Любчо Георгиевски разобличава фалшифицирането на историята и обвинява управляващитъ за стремежа имъ да превърнатъ страната въ сръбски сателитъ.

Като отхвърля обвиненията на просръбския „Съюзъ за Македония“, че най-голямата външна опасностъ за независимостта на Македония била България, г-нъ Георгиевски изтъква последователността на провежданата българска политика срещу предложенията на Милошевичъ и Мицотакисъ за двойна или тройна подѣла на Македония.

Отчитайки борбата ѝ за признаване на Македония отъ страна на Великитъ сили и международнитъ организации, г-нъ Георгиевски заключава, че именно България е единствениятъ коректенъ съседъ. Що се отнася до нападкитъ къмъ ржководената отъ него организация, квалифицирана като „вътрешната опасностъ“ за страната, г-нъ Георгиевски посочва, че първитъ, които говорятъ за независимостъ на Македония следъ 1918 г. сж водачитъ именно на ВМРО, обявенитъ за „предатели на Македония“ — Тодоръ Александровъ и Ванче Михайловъ. Но и за тѣхъ, както и за всички останали видни македонски дейци като Пармений Зографски, Кирилъ Пейчиновичъ, братя Миладинови, Григоръ Пърличевъ, Кузманъ Шанкаревъ и др., Македония е обитавана отъ българи, отъ население, чийто майчинъ езикъ е българскиятъ.

Авторътъ продължава примѣритъ си съ Гоце Дѣлчевъ, като подчертава, че признаванитъ въ момента за най-великъ синъ на Македония е билъ български учителъ и се е борилъ не за автономия, а за обединение съ България. Както и че ако той, а и много други като Даме Груевъ,

Опозицията въ Македония се връща къмъ истината

Гьорче Петровъ и Пере Тошевъ биха доживѣли до 1945 г., щѣха да бждатъ хвърлени отъ сръбокомуниститъ въ зловещия затворъ Игризово. По въпроса за националността, езика и църквата не е имало различия между централиститъ на Татарчевъ, върховиститъ на Китанчевъ и дори комунистическата ВМРО(о). Отбелзва се и фактътъ, че състоялата се въ София международна конференция по поводъ 85-годишнината отъ публикуване на Карнегиевата анкета за балканскитъ войни е наречена отъ комуниститъ въ Скопие „заговоръ срещу Македония“. Припомня се, че издадената презъ 1914 г. въ Лондонъ книга е американска (комисията Карнеги е включвала видни учени и политици отъ цѣла Европа) и е преследвана и унищожавана, само защото въ нея населението на Македония, споредъ тогавашното му самоопредѣление, е наричано българско.

Разглеждайки възможноститъ за национално помирение, афиширано отъ управляващитъ, г-нъ Георгиевски прави паралелъ между силитъ, които навремето сж се стремили къмъ обединение съ България, и тѣзи, които и до днесъ виждатъ Македония като частъ отъ Югославия. Когато се говори за помирение, трѣбва да се има предвидъ и несравнимо по-големия брой на жертвитъ на 80-годишната сръбска окупация и режима на Тито отъ тѣзи на ВМРО, допѣлава Георгиевски.

Съ тази статия ВМРО-ДПМНЕ не само предизвиква раздвижване, но и показва, че опозицията въ Македония се връща къмъ историческата истина, разобличавайки насажданитъ съ десетилѣтия лъжи. Новитъ политически реалности налагатъ независимостъ на македонската държава, която не може да бжде градена върху пѣсъчнитъ основи на измислена История

и да се поддържа съ с насилие.

Въ сжщия духъ е и статията на зам.-председателката на партията, г-жа Доста Димовска, въ която се разобличават опититъ за укрепване на режима на самопровъзгласилия се за президентъ Глигоровъ:

„Нито Глигоровъ, нито председателът на парламента Стоянъ Анговъ, нито нѣкой отъ технитъ сплътници могатъ да бждатъ носителитъ на политика на национално помирение. Тѣ принадлежатъ на Титовия тоталитаренъ режимъ, на Титовия комунизъмъ... За споменатитъ политици и придворнитъ имъ историци, тѣзи, които въ миналото се бориха за независима Македония, напримѣръ Иванъ Михайловъ и Тодоръ Александровъ, сж злодеи и фашисти. Въ комунистическия режимъ всѣки антикомунизъмъ е наричанъ фашизъмъ. Има и друга причина, поради която Михайловъ и Александровъ сж изхвърлени отъ историята — тѣ сж се наричали македонски българи. Но това е въ сила за всички дейци на ВМРО. Всички до единъ се опредѣлятъ като българи.“

По този начинъ ВМРО-ДПМНЕ доказва, че е партия отъ европейски типъ, достойна да поеме управлението на страната. Следъ като

загуби първия туръ на изборитъ презъ 1994 г., бойкотира втория и остана безъ представителство въ парламента, кждето тогавага разполагаше съ най-голтма фракция, неотдавнашното ѝ споразумение съ умеренитъ албански партии отново я извежда като фаворитъ въ предстоящитъ мѣстни избори презъ октомври т.г. Преодолното неразбирателство съ албанцитъ, което се изпользуваше отъ сѣрбоманитъ-комунисти на „Съюзъ за Македония“, показва изграждането на младата партия и като лидеръ въ борбата срещу комунизма и зависимостта отъ Сърбия. Първитъ плодове на това изглеждащо доскоро немислимо сътрудничество бѣха спечелването на частични мѣстни избори и кметски мѣста въ Скопие и другаде. Може да се предполага, че успѣшниятъ новъ курсъ ще продължи логично, ако не до обединение, то поне до споразумение за сътрудничество и съ ВМРО-матковинска въ името на общитъ високи цели. Установенитъ контакти съ европейскитъ християндемократи и консерватори и реализиранитъ срещи съ ХДС и ХСС въ Германия сж едно добро начало за включването на ВМРО-ДПМНЕ и въ европейскитъ политически структури.

*Петъръ Захаровъ
БНФ, Швеция*

Партия и правителство срещу народъ

„По молба на югославскитъ другари, нашата партия и правителство ме изпратиха тукъ, да ви запозная съ нашето становище относно Западнитъ покрайнини... Тѣзи земи сж били и оставатъ въ границитъ на братска, Титова Югославия...“

Така говори родоотстъпникътъ-партизанинъ Славчо Трънски, изпратенъ отъ софийското комунистическо правителство въ градъ Царибродъ, непосредствено следъ края на войната, за да умиротворява озлобения и разбунтувалъ се народъ срещу въвеждането на новата сѣрбокомунистическа окупаторска властъ въ тѣзи български земи. Беззащитниятъ народъ спрѣлъ бронирани части отъ Първа българска армия, идващи отъ фронта (между тѣхъ много бойци отъ този край) и препрѣчилъ пѣтя съ огромень лозунгъ: „Останете тукъ! Това е ваша земя и вашъ народъ“.

Но уви! Въоръжената съ най-модерно нѣмско оръжие отъ онова време българска войска трѣбваше да отстъпи предъ сѣрбски партизански башибозукъ. Тогава ботушътъ се преклони предъ шумадийския цървулъ, който и до днесъ осквернява и тѣпче заветната българска земя,

по вина на една антинародна и противоконституционна властъ въ следвоенна България.

По сжщото време другъ такъвъ „другаръ“, известниятъ Добри Търпешевъ, се обръща къмъ македонски българи въ гр. Кавала, които искали защита отъ грѣцкото насилие и съдействие да се завърнатъ въ старитъ предѣли на България, съ думитъ: „Какво сте търсели въ чужда страна?“

Роднитъ кжщи, села и градове на прокуденитъ наши братя отъ грѣцкия агресоръ и земята на гдѣлитъ имъ, по думитъ на този (анти)българинъ, били „чужда страна“. О, свещена глупостъ!

Тъмни облаци надвиснаха надъ българския небосклонъ следъ деветосептемврийския кървавъ превратъ и руската окупация на страната, а сждбата на една трета отъ народа ни, останалъ подъ чуждо владичество, изцѣло премина въ ржцетъ на неговитъ поробители. Настѣпи брутално обезбългаряване въ заграбенитъ отъ грѣци и сѣрби наши територии съ целъ да се довърши коварното гѣло, започнато презъ 1913 г., при настѣпилия изключително удобенъ моментъ на пълно одобрение, дори и взаимодей-

ствие отъ страна на комунистическата власт въ България. На българина-робъ, потисканъ отъ чужди и отхвърленъ отъ свои, не оставаше друго освенъ да заживѣе съ тѣзи абсурди и съ голѣмата надежда...

Следъ петъ десетилѣтия отъ трагичнитѣ следвоенни събития, днесъ, при коренно промѣнена политическа обстановка въ Европа, властващитѣ соцкомунисти въ България, обременени съ носталгия къмъ болшевишкото минало, се стремятъ къмъ рекомунизация на страната и осигуряване на властта съ благословията, разбира се, на покровителитѣ имъ отъ Българя и Москва. Въ така начертаната програма социалистическото правителство на Жанъ Виденовъ, въ което главнитѣ мѣста заематъ комунисти, спира развоя на демократизацията, започнатъ отъ СДС и, по старъ навикъ, вмѣсто национална провежда чисто партийна външна политика. И какво виждаме? На всѣка крачка бездействие и чуждопоклонство и безъ никаква противоуслуга отъ другата страна.

Тази непозната въ други страни политическа практика, дефинирана често съ понятието националенъ нихилизъмъ, трѣбва да получи същинското си наименование — национално предателство, защото се показва като класически примеръ на безумие и самоунищожение, следъ като спомогна твърде много за отропяване на значителна частъ отъ народа ни, въ полза на наши съседи. Ето защо не е трудно да се обясни голѣмата радостъ на съседитѣ следъ изборната победа на социалиститѣ/комунисти въ България презъ Декемврий миналата година, посрещнатата въ Сърбия съ тържества и топовни гърмежи.

Тѣ празнуваха, фактически, собствена победа, защото ролята, която изигра „братската помощ“, дадена отъ Българя на българскитѣ имъ съидейници, бѣ значителна както за изхода на изборитѣ, така и за подчиненото положение на България спрѣмо сѣрбитѣ.

Следъ като БСП(к) пое държавното управление, направи се остъръ завој въ вътрешната и външна политика на страната, а мощното сѣрбско лоби въ София и сѣрбското задгранично разузнаване, внедрено главно въ прокомунистическитѣ политически структури, на високо професионаленъ начинъ вмѣкна въ мрежата си антинационалната българска дипломация и я постави въ служба на великосѣрбизма и сѣрбомакедонизма. И така, вмѣсто поддръжка на втората българска държава Македония за оцѣляването и укѣрпването ѝ, защита на човѣшкитѣ права въ българскитѣ задгранични етнически територии, въвеждане на пазарна икономика въ страната и включването ѝ въ европейскитѣ военни и стопански структури и още много

такива, жизнено важни за народа и държавата въпроси, българската дипломация, възглавявана отъ външния министъръ Пурински, е насочила цѣлата си активностъ къмъ въпроса за премахане на международното юго-ембарго, въведено преди три години отъ ООН, поради агресивната война на Сърбия срещу независима Хърватия и Босна, както и поради нарушаването на човѣшкитѣ права на националнитѣ малцинства въ Сърбия, между тѣхъ и българското.

Колко много отъ българска страна се поддържа сѣрбската политическа линия, говори посещението на делегация на сѣрбитѣ отъ Хърватска Крайна, начело съ Бранко Филиповичъ презъ Априль т.г. въ София. Делегацията била приета отъ председателя на Народното събрание Благовестъ Сендовъ, а имала е среща и съ „Хелзинкския наблюдател“ Руменъ Воденичаровъ. Оказа се, че България е единствената страна, дала достояние на една делегация на самообявилата се „република“ върху територията на суверенна Хърватия, чиято независимостъ и териториална цѣлостъ официално е признала самата България. И, за голѣмо очудване, нѣкои политици отъ правителството на БСП(к) сж разговаряли съ делегатитѣ на бунтовническата „република“ за възможното ревизиране на този междудържавенъ актъ, а, може би, следъ това и българско признаване на всички самопрогласени сѣрбски републики на територията на бивша Югославия. Четири-дневната акция на хърватската войска показа, че сѣмткитѣ на БСП(к) сж правени безъ кръчмаря.

Никакъ не е нормално и отношението на българската дипломация спрѣмо стремежа на българитѣ отъ Западнитѣ покрайнини за запаване на своя националенъ идентитетъ и борбата имъ срещу вилнѣещия сѣрбски окупаторъ.

За жестокитѣ репресии и насилствената сѣрбизация на българитѣ отъ този край говори Резолюцията на Комисията за човѣшкитѣ права при ООН въ Женева, отъ 10 мартъ 1995 г., и това състояние е признато отъ свѣтовната общественост, освенъ отъ бѣлградскитѣ властогръжци и идеинитѣ имъ съюзници въ София. И нѣщо повече. Премиерътъ Жанъ Виденовъ, неотдавна, предъ Атлантическия клубъ (не поради незнание) употреби наложения сѣрбски терминъ „Источна Сърбия“ вмѣсто исторически утвърденото название Западни български покрайнини, останали въ държавнитѣ ни граници дори и следъ Берлинския конгресъ, когато безъ милостъ бѣше разкъсана държавата ни. Какъ не му дойде на умъ, поне да каже, че въ тази „Сърбия“ живѣятъ българи, които стократно заявиха предъ свѣта, че не искатъ повече да живѣятъ извънъ границитѣ на своето отечество Бълга-

рия. Не е по-надеждна нито постъпката на българския посланик в България Георги Юрков при посещението му в Цариброд на 27 Юний т.г. Посланикът посетил фабриката за гумени произведения „Тигър“, Гимназията, имал среща с представителя на властващата сръбска социалистическа партия (но не и с ДСБЮ, която представя тукашния народ), а на края, на пресконференция изявил, типично по комунистически, че „българското малцинство, което живее на тези простори, ще бъде връзката за сътрудничеството в стопанския, културния и спортен живот на Югославия и България“. Нъма ни дума за актуалните въпроси, отнасящи се до това население. Но той се поне запази да спомене „Источната Сърбия“, въпреки че по-отдавна е издадено нареждане на Агенцията за българите в чужбина за тази област да се прилага (ползва) изключително терминът „Источна Сърбия“.

В връзка с това заслужава да се спомене, че в последно време от двете страни на изкуствената граница се забелязва едно постоянно преследване на хора, които се опитват да защитават правата на юго-българите. Много българи от Царибродско и Босилеградско бяха уволнени или преместени в вътрешността само поради членуване в единствената там българска партия ДСБЮ, или поради изява на националната принадлежност. Между тях сж и журналистите от в-къ „Братство“ Тодор Петров и Зденка Тодорова, които отказаха да

служават на великосръбската пропаганда срещу своя български род. Сжщото явление виждаме и в България, където изпъкна случаят с уволнението на журналиста Велизар Енчев, поради смелостта му да даде достоен отговор на инсинуацията за нъкакво си измислено „сръбско малцинство“ в България, която бе официално разпространена сръд мисиите на всички страни-членки на ООН. В случая е важно да се изтъкне, че уволнението на Енчев става по препоръка на сръбския посланик Радош Смилкович, което може да убеди и най-наивните, че сръбската пета колона действа безпогръшно на българска почва.

От тези примери става кристално ясна горчивата истина, че българското родолюбие се преследва еднакво строго и от сръби, и от българи, ако би могло, въобще, социалистичните да носят това име. Такива (зло)деяния, провеждани от най-отговорни представители на една държавна власт, на един парламент на суверенна държава, съзнателно действащ срещу своя народ, искрено казано не се срещат често на този свят.

И в името на какво? „За славянската дружба“ — ще кажат сръбоманите, но българската родолюбива общественост много добре знае, че това е дружба с дявола.

А който сади тикви с дявола, зелени ще ги яде — казва народната мъдрост. В това сме се увъртали много пъти, поне ние, българите.

Демокрация с тоталитарни прийоми

*Д-ръ Димитър Църномаров
председател на ВМРО-татаковинска
Република Македония*

В ранните утринни часове на 2 Юний 1995 г. с трима мои приятели пресъкохме българо-македонската граница при Пюешево-Деве баир на път за Скопие.

При проверката на колата, в багажа на един от спътниците ми — писателя Миле Негълковски, председател на Клуба на интелектуалците на Македония, македонските митничари намътриха четири български книги. Уведомена, незабавно пристигна полиция и „плен“ книгите. Чувствувам се задължен да спомена заглавията им: „Гръцката и сръбската пропаганда в Македония“, „90 години погръчване на българите в Бломорска Македония“, „Книга за Иван Михайлов“ и „Молитва на любовта“. Срещу тях той получи разписка за конфискуване. Полицията се позовава на закон, според който всъкква литература, печатана в чужбина, подлежи на конфискуване.

Питам се дали господата конфискуват и сръбските вестници и книги, влизащи всеки ден в Република Македония? Нима според сжщия закон, т не сж „печатани в чужбина“? Питам се това и защото не спират сръбско-комунистическите филми, излъчвани без превод по частните телевизии в републиката. Значи, ако е българско — има закон, който забранява (защото народът може да се събуди и да обезпокои сръбоманите), а ако е сръбско — нма закон!

Накрая искам да предупредя поетите и писателите, смътащи да дойдат тази година на „Стружките вечери на поезията“ в гр. Струга: Господа! Внимавайте, вашите произведения могат да бъдат конфискувани още на границата на Република Македония и в Струга да останете без текстове, защото сж „печатани в чужбина“!

„Борба“: Консултацията ни с юрист от Република Македония установи, че никой от законите не дава право на полицията да конфискува книги. В този, както и в много подобни случаи, тя е превишила правата си.

Д-ръ Д. Църномаровъ е роденъ въ Битоля презъ 1952 г. въ семейството на офицера отъ Българската армия Христо Черномаровъ. Следва медицина въ София, но образованието си завършва въ Скопие. Членъ е на нелегалната ВМРО отъ 1980 г. Участвува въ легализирането ѝ като ВМРО-ДПМНЕ (Демократическа партия за македонско национално единство) презъ 1990 г. и е избранъ за зам.-председателъ. Атакуванъ въ македонския печатъ като българофилъ, д-ръ Църномаровъ винаги е заявявалъ, че народитѣ на България и Македония не могатъ да бждатъ приятели, защото сж братя. Тѣзи възгледи по-късно ставатъ причина за отгълането на неговото крило отъ ВМРО-ДПМНЕ и регистрирането на ВМРО-матковинска, като продължителъ на традициитѣ на организацията отъ времето на Т. Александровъ и И. Михайловъ.

Д-ръ Църномаровъ играе активна роля при изгонването на югославската армия отъ Македония. Въ резултатъ, сърбоманитѣ погнаватъ къщата му въ Битоля, която изгаря. Възстановена е напълно за три дни и безплатно отъ мѣстното население, което по този начинъ показва отношението си къмъ неговото гѣло.

Форумъ

Йорданъ Ганчовски

Все още не е късно

И така — мътната вода е налице, рибаритѣ сжщо, май че има и госта риба въ мрежитѣ имъ. За насъ остана само една поука, отъ която можеме да се възползуваме. А поуката е — романтиката е лоша страна на сериозното рационално действие. Комунистическиятъ завои на 10 Ноември 1989 г. дойде толкова неочаквано, че емоциитѣ потушиха разсѣдка. И вмѣсто навременни и конкретни действия по часове и точки ние мръзнемъ и лапахме снѣжинки по митингитѣ, отъ които трибуни ни бѣше дирижирано да сме достойни за демокрацията, която едва ли не вече се е настанила въ страната. Резултатътъ е логиченъ — изключително силна финансово, предрешена комунистическа партия съ влияние отъ престѣпния свѣтъ до най-високитѣ върхове на властта и икономиката; един обеднѣлъ и гладенъ народъ, обезвѣрен отъ невъзможността за реална промѣна, посегналъ къмъ червената бюлетина като че ли да отмѣсти за собствената си участъ; една разединена опозиция, пѣкаща отъ комунистически провокатори и агенти на икономическитѣ имъ групировки. Нека не надценяваме способноститѣ на Държавна сигурностъ — имамъ предвидъ тѣхния гѣлъ въ така наречената операция „Клинъ“. Никаква операция — нито клинъ, нито гвоздей, нито безопасна игла бѣше възможна въ златното време за действие между 11 Ноември 1989 г. и 11 Юний 1990 г. До Априлъ, Май като че ли

нѣмаше комунистически престѣпници въ България — нѣкои сговорчиви и съгласни на всичко, други — изпокрили се по вили и паланки, чакащи заслуженото. ЛЕГЕНДАТА ОПЕРАЦИЯ „КЛИНЪ“ ДОЙДЕ ТОГАВА, КОГАТО БИВШИТЪ ПРЕС-ТѢПНИЦИ ВИДѢХА, ЧЕ ТЯ Е ВЪЗМОЖНА. Защо бѣше възможна? Защото срещу тѣхния половинвѣковенъ йезуитско-византийски опитъ имаше само една огромна тѣла, която крещеше „Долу!“. Но и да си посипваме главитѣ съ пепель — файда никаква. Особено предъ фасадата на едно обикновено сравнение — за да сподавятъ всѣки стонъ на съпротива и всѣкаква форма на протестъ, комуниститѣ убиваха и насилваха интензивно 15-20 години, следъ това време инерцията на страха поддържаше спокойствието имъ въ злачната сѣнка на Съветския съюзъ. И въпрѣки всичко тѣ не успѣха да унищожатъ духа на голѣма частъ отъ народа, но успѣха въ нѣщо друго — да омърсятъ, разгонятъ и ликвидиратъ най-способнитѣ и естествено най-опасни за тѣхъ. До сега — за шестъ години убитъ комунистъ нѣма, затворенитѣ по смѣшни обвинения бѣха пуснати, истинскитѣ престѣпници сж на свобода и съ пълни джобове, т.е. съ влияние. Сравнението задава въпросъ — какво ще бжде следъ други шестъ години?

Ако всичко върви въ сегашното русло, диктатурата, която преживѣхме, ще бжде детска градина въ сравнение съ недалечното бждеще. Европа и свѣтътъ ще бждатъ свидетели на едно

ново явление — безправова държава задъ демократични завеси — законодателната и изпълнителната власт ще бъдат парализирани от парит имъ и тъй като това сж хора съ изключително русофилски настроения, тѣ ще иматъ естествената поддръжка на Русия. Това е страна, която нѣма да пожали нито пари, нито каквото и да било за разширяване сферата си на влияние, особено що се отнася до България, тъй като тукъ тѣ иматъ огромна „пета колона“.

Ако искаме да избѣгнемъ ужаса, който могатъ да режисиратъ, всѣки политически лидеръ съ некомунистически убеждения и всѣки самъ за себе си би трѣбвало да осъзнае необходимостта на момента — желѣзна антикомунистическа коалиция, изчистена отъ дребнопартийни страсти и провокатори. Ако комуниститѣ взематъ полагаемитѣ имъ се 7-8%, това вече ще бжде здравата база за демократично възраждане — здрава законова основа, ревизиране на всичко, което е станало въ България следъ

нощта на 8 Септемврий 1944 г. Все още нѣкои хора не могатъ да разбератъ, че на 5 Септемврий на България, която е имала неутралитетъ и действаша изключително демократична Конституция, е обявена война отъ чужда държава; че едно партийно малцинство осъществява дива срѣдновѣковна диктатура въ интересъ на една параноична утопия; че въ продължение на половинъ вѣкъ се узаконява отъ това партийно малцинство нечувано национално предателство; че досегашната ситуация е само борба съ вѣтърни мелници съ тенденция да се превърне въ борба съ вѣтърни турбини; че на България сега сж необходими не толкова голѣми специалисти, колкото непокупни и чисти хора; че все още има едно силно срѣдство за извеждането на страната ни отъ задънената улица — демократичнитѣ избори, и ако това силно срѣдство не се използва сега, всѣко забавяне ще спомогне за осъществяване на почти апокалиптичната картина, нарисувана по-горе.

Обединена Европа и България

България и НАТО Ако не сега, кога? Ако не ние, кой?

Въ срещитѣ си съ чуждестранни политици комунистическиятъ управници мотивиратъ съпротивата си срещу приобщаването на България къмъ НАТО съ съобразяване съ общественото мнение. Споредъ тѣхъ, по-голѣмата частъ отъ българитѣ били противъ встъпването въ Атлантическата отбранителна организация. Ако твърденията имъ сж вѣрни, подобни настроения могатъ да бъдатъ обяснени само като плодъ на тѣхната пропаганда и дезинформацията въ срѣдствата за масово осведомяване.

За историческата необходимостъ отъ участието ни въ тази колективна система за сигурностъ може да се сжди отъ речта на германския министъръ на отбраната г-нъ Фолкеръ Рюе, изнесена на тазгодишната 32-ра Мюнхенска конференция по проблемитѣ на сигурността, откъси отъ която представяме на вниманието на нашитѣ читатели.

„Борба“

Никога казаното отъ Хенри Кисинджъръ презъ 1965 г. не е било по-актуално отъ днесъ:

„Историята учи, че колкото по-голѣми усилия трѣбва да бъдатъ положени, за да се осигури единството на една общностъ отъ държави, толкова по-радикално се промѣня политическото пространство.“

Предизвикателствата, предъ които сме изправени днесъ, се различаватъ отъ тѣзи по времето на Студената война. Рискътъ отъ голѣма война между Изтока и Запада е изчез-

налъ, същевременно навсѣкъде нараства нестабилността, преди всичко въ източнитѣ и южнитѣ покрайнини на Европа. Отъ друга страна, глобалната мрежа отъ преплитания и зависимости става все по-гъста. Интернационализирането на стопанството и политиката расте, икономическата ефективностъ и способността за технологично обновление ставатъ определящи фактори въ международната система. Днесъ тѣ иматъ стратегическо значение. Това развитие застъга въ еднаква степенъ Северна

Америка и Европа.

Необходимият градежъ въ Сръдна и Източна Европа и поощряващото стабилността обвързване на този регионъ въ евро-атлантическитъ процеси може да се осъществи само съ активната помощ на Америка. Предвидъ на нестабилността въ Източна Европа, ние се нуждаемъ отъ стратегическата подкрепа на Америка. Голѣмината и потенциалътъ на Русия взривяватъ европейскитъ измѣрения въ всѣко отношение щомъ тази страна придобие нова сила.

Източнитъ и южни кризисни джги въ покрайнинитъ на Европа се пресичатъ въ географския триъгълникъ Кавказъ-Балканитъ-Близкия изтокъ. Именно тукъ дълбокитъ етнически, религиозни и националистични противоречия отново и отново прерастватъ въ открити конфликти.

Германия вече е обкръжена само отъ държави, съ които сме съюзени или приятелски обвързани. Но разстоянията до регионалнитъ конфликти въ тази частъ на свѣта сж нищожни, всички тѣ криятъ въ себе си опасността да ескалиратъ, а следъ това да се разширятъ и географски. Затова е стратегически недостатъчно да се концентрираме върху кризистъ въ Босна, Чечня или Алжиръ, безъ същевременно да видимъ взаимовръзкитъ имъ въ съответния регионъ — въ Източна Европа, както и въ Сръдимноморието.

НАТО е единствената организация, която може да гарантира действително сигурността на своитъ членове. Едновременно съ това тя разполага и съ най-добритъ предпоставки за действено преодоляване на кризи въ Европа. Съюзътъ е и важенъ моторъ за политически промѣни. Стабилизирането на Сръдна и Източна Европа е негова първостепенна стратегическа задача.

Заедно съ НАТО, Европейскитъ Съюзъ изгражда основата на дълготраенъ и справедливъ миренъ редъ въ нашия континентъ. Европейскитъ Съюзъ е пространство на стабилностъ безъ примѣръ въ историята. Онѣзи, които говорятъ съ модеренъ евроскептицизъмъ или ретрограденъ национализъмъ, не оценяватъ напредъка, който сме постигнали. Равноправната интеграция разви неповторима миротворческа динамика и донесе единъ отъ най-дължитъ мирни периоди въ историята.

Интеграцията на европейскитъ институции е най-успѣшниятъ досегашенъ опитъ да бждатъ помирени нации, съперничели си съ столѣтия. Това, което спечелихме като стабилностъ и благосъстояние, трѣбва сега да бжде защитено и развито по-нататъкъ, но сжщо да

се подѣли и съ другитъ. Тъкмо защото положението въ Европа и свѣта стана така динамично и комплексно, ние трѣбва енергично да тласнемъ напредъ процеса на единение, и то още сега.

Талмудътъ казва: „Ако не сега, кога?“ и „Ако не ние, кой?“

Политическата идентичностъ расте отъ способността на общитъ институции да се справятъ съ бждещето за обща полза. Позитивното евросъзнание ще дойде чрезъ прагматичната очевидностъ на бждещия Европейски Съюзъ или изобщо нѣма да се формира. За идентичността допринасятъ обаче и съзнанието за общото минало, и волята за съвмѣстно бждеще.

Суверенната национална държава не е отживѣлица. Тя е рамката, в която народитъ се организиратъ свободно, правово и демократично, подсилваща самосъзнанието имъ. Само спокойната увѣреностъ да принадлежишъ къмъ една нация дава свободата за европейско единение и многообразието. Едновременно съ това и европейското равнище се нуждае отъ държавнически функции. Отгълната държава вече не е въ състояние да гарантира сама сигурността на гражданитъ си. Предизвикателствата на обстановка принуждаватъ европейскитъ нации да се обвържатъ въ една „система за съвмѣстно практикуване на суверенитетъ“, както я определъ наскоро австрийскитъ президентъ. Бждещиятъ Европейски Съюзъ ще бжде нѣщо различно отъ старото западноевропейско обединение. Той нѣма да бжде и копие на Съединенитъ Американски Шати. Той ще представлява политически съюзъ съ собственъ обликъ, да се игнорира това би било исторически грѣшно и политически погрѣшно да не се работи за това. Европейцитъ трѣбва да обединятъ усилията си въ името на оцѣляването и конкурентноспособността си. Обединяването на Северна Америка въ общо икономическо пространство, динамиката въ Азиатско-Тихоокеанския районъ, развитието на населението въ свѣта, ислямскитъ фундаментализъмъ, глобалнитъ екологични проблеми и прекрачващата границитъ престѣпностъ не ни оставятъ другъ изобръ.

Стопанското обединение трѣбва да бжде последвано отъ политическо. Босна не е доказателство за краха на общата външна и отбранителна политика, а за неотложната нужда отъ нея.

Европейскитъ Съюзъ расте. Разширяването на северъ е извършено. За нашитъ източни съседи пѣтятъ къмъ Съюза и европейската система за сигурностъ бѣ предначертанъ на срещата въ гр. Есенъ. Съ приемането на нови членове се поставя генерално въпросътъ за степенята на сигурностъ на новитъ партньори. Невъобра-

зимо е бъдещитѣ членове на Европейския Съюзъ да иматъ по-нисъкѣ статустъ на сигурностъ въ сравнение съ старитѣ, които сж сжщевременно и участници в НАТО. Затова разширяването на Европейския Съюзъ и на НАТО сж въ нераздѣлна и логична връзка помежду си. За Европейския Съюзъ и НАТО би било политически, стопански и стратегически непосилно да приематъ навенъжъ всички потенциални кандидати. Ние ще трѣбва да се съобразимъ и съ факта, че предпоставкитѣ за участие, свързани съ сигурността, ще бждатъ налице по-бързо отъ икономическитѣ стандарти. Отъ концепционно обсъждане взаимодействието между разширенията на Европейския Съюзъ и НАТО сега преминава въ конкретенъ стадий. Ходътъ на двата процеса е взаимнообвързанъ, но основнитѣ положения въ тѣхъ трѣбва да се дефиниратъ независимо едно отъ друго. Съветътъ на НАТО съ решението си отъ 1.XII.1944 г. постави важенъ, новъ жалонъ по пътя къмъ разширяването на организацията. Сега ние можемъ да разискваме целенасочено даденоститѣ и съ това да дадемъ отговоръ на въпроса: кой и кога може да стане членъ на общността.

Необходимо е въ този процесъ на разширяване да бжде установенъ единъ съответстващъ балансъ въ посока Русия. Стабилностъ въ

Европа може да има само съ, а не противъ Русия. Целта въ интересъ на всички участници е установяването на стратегическо партньорство между НАТО и Русия, както и политическо и икономическо сътрудничество между нея и Европейския Съюзъ. Разширяването на НАТО и изграждането на функциониращи политически и стратегически връзки между Алианса и Русия сж паралелни процеси съ практическо съдържание.

Би трѣбвало да бжде въ интересъ и на Русия, да не се руши този изгоденъ за нея подходъ.

Но практическа основа за отношенията ни съ Русия сж принципитѣ, спогобитѣ и договоритѣ, които ние всички и заедно сме признали и подписали отъ Парижката харта досега.

Ние искаме една трансатлантическа стопанска и отбранителна общностъ, която е повече отъ сумата отъ НАТО и едно европейско-американско проспериращо пространство. То трѣбва да бжде ядрото и действената сила на една северна зона на стабилностъ, която ще води Северна Америка, Европейския Съюзъ и Русия въ ново общо равновесие. Ние трѣбва да се придържаме къмъ тази голѣма целъ, дори и да претърпимъ временни неуспѣхи по пътя къмъ нея.

*Генчо Нанковъ
отъ с. Изворъ Махала,
въ политѣ на Връшка Чука,
понастоящемъ живущъ въ САЩ*

Преди 40 години...

Спомени на единъ емигрантъ

Да не се впускамъ въ споменитѣ за добритѣ години на царуването на Царь Борисъ III, за ужаситѣ около 9-ти Септемврий, за кървавия четвъртъкъ. Ще опиша нѣща, които станаха следъ черната дата. Въ България повечето отъ хората, които заемаха отговорни постове, но останаха живи, бѣха наречени кулаци и народни врагове. Тѣхната единствена вина бѣше, че служеха вѣрно и предано на Родината. Нѣкои отъ тѣхъ предвидиха какво ги очакваше въ бъдеще и почнаха да емигриратъ по нелегаленъ начинъ въ съседнитѣ държави — Турция, Гърция и Югославия. Тѣзи хора обичаха Родината си повече отъ себе си, но комунистическата властъ посегна на частната собственостъ и започна да взима земята на селянитѣ като съ жестокъ бой нощно време ги принуждаваха да подпишатъ декларации, че доброволно се включватъ въ селскитѣ стопанства. Тази зла участъ сполетя нашия селянинъ, който отъ сутринъ до вечеръ съ потъ на чело и закоравѣли ръце работѣше земята. Той обичаше

нивата си съ крушата, на която връзваше люлката съ невръстното дете; той умираше за Бѣлчо и Сивушка — всичко това бѣше негово — неговата диплома. Комуниститѣ обаче взѣха тази диплома и го принудиха да остави всичко най-мило и да трѣгне по трѣнливия пътъ на емиграцията. Много наши северняци отъ Кулския и Видинския край преминаха нелегално въ Югославия, надявайки се на по-добъръ животъ, но и там ги очакваха голѣми мъжки. Ония, които минаха презъ Нишкия затворъ, който наричахме „зелената капия“ и Шумадийския лагеръ въ гр. Бруси и лагера Герово, нѣматъ думи да опишатъ мизерията, която преживѣха.

Емигрантитѣ почнаха да обръщатъ погледъ къмъ Западнитѣ страни и нелегално да напускатъ Югославия. Нѣкои благополучно успѣха, нѣкои бѣха заловени и върнати въ затвора, а нѣкои нещастници бѣха избити на югославско-италианската граница.

Англичанитѣ ни се притекоха на помощъ

и започнаха да издаватъ визи за неутралната зона — гр. Триестъ, който остана въ Италия. По-голямата частъ отъ насъ най-после се добра до свободния свѣтъ. Бѣхме настанени въ емигрантския лагеръ въ Триестъ — една четириетажна сграда, бивша казарма на войниците на Мусолини. Долниятъ етажъ бѣше кухня и помещение, въ което се хранѣхме. Готвачитѣ бѣха българи — Асенъ отъ Видинско и Дамянъ отъ Липенъ — Врачанско; имаше и много други. Тѣ получаваха малка заплата. Ние бѣхме раздѣлени на четири групи, а бѣхме нѣколко хиляди; редицитѣ за храна бѣха дълги, по нѣколкокостотинъ души въ редица, но гладътъ ни принуждаваше всѣки да изчака своя редъ.

Въ лагера имаше емигранти отъ всички националности. Въ канцеларитѣ, въ помощъ на италианцитѣ бѣха руснацитѣ, понеже тѣ бѣха първитѣ въ края на войната да се заселятъ тамъ. Презъ седмицата всѣки лагеристъ трѣбваше да работи безплатно два дни въ кухнята, на двора или на 15 километра отъ лагера, където се строеше санатори-

Празненство въ Триестъ послучай пълнолѣтието на Н.В. Царъ Симеонъ II — 16 Юни, 1955 г.

умъ за болни емигранти. Помещенията въ лагера бѣха раздѣлени съ два метра високъ шпертплатъ на малки кабинки за по 4 до 6 човѣка, така че човѣкъ никога не знаеше кой го наблюдава. Да имашъ кабинка до прозореца бѣше нѣщо прекрасно, но не всѣки можеше да се нареди до прозореца. Въздухътъ бѣше ужасенъ, а лѣтно време бѣше непоносимо горещо. Ние спѣхме на двойни войнишки кревати, поставени единъ върху другъ. Въ 9 часа вечерята всички лампи се гасѣха, само въ коридоритѣ имаше освѣтление, а въ 12 часа всички трѣбваше да бждатъ въ лагера.

По това време Австралия приемаше емигранти и бързо уреждаше документитѣ и много българи, за да се отърватъ отъ лагерния животъ, заминаха за тази далечна страна. Доста отъ българитѣ се регистрираха за Америка и Канада, но тѣ приемаха побавно. Нѣкои отъ насъ се прѣснаха по Европа — Франция, Германия или Австрия. Други чакаха съ години наредъ да се разреши легално тѣхниятъ въпросъ. Нѣкои млади българи безъ

семејство се записаха и станаха наемни војници во Френскиот Легион и Американската армија. Аз лично се записах како американски војник по време на Корејската војна, но не искам да споменавам този период, защото за војна нищо хубаво не може да се каже.

Между българите имаше много гимназисти, всички се држаха отлично во лагерата, въпреки че се разделиха веднага на партии: председател на БНФ беше д-р Максим Петров от гр. Перник, когото избрахме след като старијат председател Петър Цанков емигрира во Холандија. За секретар беше избран аз, Генчо Нанков — 19-годишен, от Кулко. Сжко така сжществуваше организацијата на БЗНС-Гемето, както и Партија на социјалистите, чийто председател и секретар беше Георги Дудев, но понеже групировката нџмаше членове, често си „сметсвахме шапките“. Той беше високо интелегентен човек, политически компетент — замина за Германија, кждето работеше во радио „Свободна Европа“. Почина там — Бог да го прости! Ние имахме уважение към хората от Врача и всички дџсни земедџци, които зашцаваха Търновската конституција; често се сбљскахме со плагнјарите на Гемето — тџ бџа земедџци, които и до днес со косата и мотиката се карат. Аз бџх много внимателен со всичките земедџци, защото и аз бџх земедџски син. И до днес между тџх и мен останала едно патриотично пријателство.

Во лагерата ние, монархистите, се подготвяхме за празника на 16-ти Јуни 1955 г. — пълнолџието на Цар Симеон II. Очаквахме него-

вия Манифест към българскиот народ. Планирано бџше всички заедно да маршируваме под строј през улицата, да отидеме до близката крџма и во двора да вдигнем портрета на Царот на българите. Но за това ни трџбваше одобрение от италианската полиција. Секретарите имаше задџжение да уреди този въпрос. Во сжщото време нџкои от геметовците протестираха пред директорот на лагерата, че ние сме профашистка група и не трџба да се позволи манифестацијата. Со голџми трудности и со помошта на италиански пријатели-монархисти во последниот момент успеа да получи разрешението от полицијата.

На сутринта на 16 Јуни Любен Цонев от с. Брџгово — Видинско, којто беше добар музикант со флигорна и дџдо Тодор Братоев со саксофон засвириха „Боже Царю на Царите“, ние се построихме, викнахме мощно българско ура, председателите Максим Петров поведе групата и во двора на крџмата достоините монархисти вдигнахме портрета на Цар Симеон II. Секретарите Генчо Нанков произнесе патриотично слово — празникот мина благополучно.

Много от хората на снимката не сж вече между живите. Тџ оставиха костите си из всички држави по свџта, но тџхното желание беше да видят Родината свободна, начело со Негово Величество. Ние, които сме живи, да си припомним опљченците от Шунка и да бџдем готови да вдигнем на старите си рамене портрета на Царот на българите, но този пџт во столицата на милата ни Родина — Софија!

Редакционни съобщения

Драги съмишленици, во тџзи тежки за Бџлгарија дни, вашите писма сж един от знаците, че надеждата е все още жива, че не всичко е безвъзвратно загубено. Показват го мислите и чувствата, които сподџляте. Доказва го сџпричастието към сџдбата на општеството ни. Оценявайки избора ви да дадете израз на възгледите си во страниците на „Борба“, редакцијата благодарно за сџтрудничеството.

Искаме да ви уверим, че материјалите, които не успеа да публикуваме, не сж изпратени напразно. Много от написаното во тџх намира мџсто во редакционните статии и коментари, опредџла духа и идеите на „Борба“.

Ше бџдем признателни, ако и занавед, заедно со писмата ви, продџжим да получаваме вашата оценка за сџбитията во страната. Со повеќе факти и данни, со конкретни послания, со обоснована критика към всичко, което вреди на българската добродетелност и скверни националните ни чувства.

„Борба“

Българскиот Национален Фронт, Инк., сздаден 1948 г. и неговиот орган „Борба“ нџмат нищо опшо со партийки, групички или печатни издания, които се представят со подобни на нашите назвања, за да изпользват престижа на Българскиот Национален Фронт или пџк за да всџят смут и недовџрие всрџде националните срџди.

Адресът на сп. „Борба“ за България, до който могат да се изпращат материали, да се дават заявки за получаването му и да се получава информация, свързана с него и Българския Националенъ Фронть, Инк., Чикаго, САЩ, е:

*Гошо П. Спасов
ул. „Алабак“ 21
4470 гр. Белово*

Материали за януарския брой — 1996 г. се приемат до 30 Ноемврий 1995 г. на адреса на списанието за България или Чикаго.

Умоляваме, материалитъ, които се изпращат за отпечатване въ списанието, по възможность да не надвишаватъ една и половина машинописна страница.

Пишатъ ни...

„Уви! Днесъ България щеше да бжде една цвѣтуща страна, подобно на Германия и Япония, ако бѣше останала самостоятелна, неутрална следъ войната. Въмѣсто да бжде завладѣна, унижена, задушена за личенъ интересъ и слава...“

Георги Молнаръ, Франция

„На насъ ни е нужно високоорганизирано, компетентно и цивилизовано управление, базиращо се на принципитъ на реда, свободното мислене, свободата на интелекта и неговитъ честни изяви, чуждо на жестокостта и насиетието, гарантиращо просперитетата на гържавата и всѣки отъ насъ.“

Много ми допадна статията „Поуката отъ изборитъ — повеля за бждещето“ съ авторъ г-нъ г-ръ Иванъ Дочевъ. Бедата на СДС е, че тази иначе антикомунистическа организация не можа да поведе България къмъ управление, каквото иматъ цивилизованитъ страни, че недооцени най-тежкото наследство отъ тоталитарната комунистическа властъ — създаденитъ отъ нея бъркотии въ собствеността и за съжаление спомогна за тѣхното задълбочаване, за разцвѣта на нео-комунистическата мафия.“

Н. Петровъ, Смолянъ

„Намѣрихъ първия брой на списанието въ библиотеката на Смолянъ. Извадихъ го на ксероксъ и въ момента е по приятели и съидейници.“

... Вървамъ само въ БНФ и въ отгълни лица отъ БДФ. Другото е за менъ утайка, консуматори, които не знаятъ какво е това отговорность предъ Отечеството и народъ.“

А. Барбовъ, Левочеве

По поводъ програмната статия на г-нъ г-ръ Ив. Дочевъ:

„Да, за Общобългарски фронть.“

Да, за да възстановимъ нашата българска гържава, съ националнитъ и културни добродетели отъ времето на Търновската конституция, отъ годинитъ преди съветското нашествие.

Да, за слагане редъ въ икономиката, безъ намѣса на международни финансови институти, при внимателенъ подборъ за приватизация на гържавни, стопански, промишлени, търговски и туристически обекти.“

Д. Марковски, Вигинъ

Писма отъ читателитѣ

**Драги страдалци
за Отечеството,**

Съ вълнение и благодарностъ получихъ и втория брой за 1995г. на списанието, което веднага прелистихъ, следъ което внимателно го прочетохъ, прочувствахъ и непрекъснато се връщахъ къмъ интересното му съдържание, и като отстоя въ съзнанието ми, решихъ да ви се обадя. Преди всичко листчето отъ Ялта е уникално, а за менъ лично и свързано съ страшнитѣ ми младини, въпреки че едва сега видѣхъ тая проклетия... Следъ излизането ми отъ Коларовградския дисциплинарнъ затворъ, моитѣ родители вече бѣха изхвърлени отъ железничарската квартира и баща ми уволненъ преди навършване на възраст за пенсия, та следъ агски усилия бѣха „успѣли“ да се настанятъ въ полумазе съ влажни стени, като всичко произтичаше отъ нечувания бѣсъ тогава за унищожаване на противницитѣ. А това започваше дълго преди да има каквото и да е провинение-„деяние“, като непрекъснато търсѣха заслуги за „бдителностъ“, докато изнасилвахъ, изкуствено създавахъ своя „пиръ“ чрезъ какъвъ ли не НЕПРЕКЪСНАТЪ ТЕРОРЪ (нарочанъ „научно“ перманентна революция). Та въ тази обстановка и при съседъ „референтъ“ въ кадровия отдѣлъ на РНСДТ-общината, който непрекъснато ме следѣше и навѣкъжде ме садѣше на орлово яйце, си разрешихъ въ петдесетѣтъ години да изпратя на английската легация въ София нѣколко реда, че сме въ ада въ резултатъ на това, което свидетелствува листчето, което сега виждамъ публикувано въ „Борба“... Копието отъ писмото до представителитѣ на Великобритания скрихъ подъ колелата на готварската печка... А самото писане стана на машина съ валячета, управляеми съ игла... Разбира се, гла-

сътъ на тѣзи, които сж се обрекли, ако изобщо пощата е занесла писмото, е могълъ само да влезне въ коша имъ, въпреки че на менъ това би ми струвало прескъпно... И сигурно това листче е напжтствало и Международния червенъ кръстъ да не се интересува отъ страшнитѣ сждби на успѣлитѣ да преминатъ въ тогавашна Югославия български граждани, за избититѣ тамъ и днесъ никои да не се интересува... Защо?

Фактически поводъ за това ми писмо не сж споменитѣ ми, а дветѣ първи статии въ списанието, еднакво завършващи съ въпросителни, на които отговорѣтъ е много отдавна ПОВЕЧЕ ОТЪ ЯСЕНЪ — „НЕ“, и трѣбва да се почне отъ него, или сме въ ролята на хлѣбаря, който не знае какво му е тестото, лѣкаря, който не знае колко сж силитѣ на пациента и т.н.??? Или е по-полезно да криемъ коварноститѣ — не само партийни (!), които сж ЗАТРИЛИ всичко будно и възвишено, за да сме въ днешното си ОКАЯНО ДЕРЕДЖЕ — царство на всички видове тъпости и подлости...

Самиятъ жалкъ фактъ, че самитѣ българо-антикомунисти се мразимъ до смъртъ и всѣкакви ИЗБИКОЛЦИ смѣтатъ родолюбието за „фашизъмъ“ — БЕЗЪ ИЗОБЩО ДА ЗНАЯТЪ ЗНАЧЕНИЕТО — когато самото МИСЛЕНЕ ИМЪ ПРЕЧИ, е дебилство, което отъ земния рай направи пустиня...

Съ Бога — напредъ! Но безъ илюзии!
Безъ самозалъгване!

*Ст. Атанасовъ
Ст. Рагевъ*

Наградень въ САЩ сънарожникъ и приятель

Паметень ще остане този майски день, Недѣля на св. Мирносоци, за енориашитѣ, близкитѣ и приятелитѣ на отецъ Благой Топузчиевъ, а и за самия него. По време на тържествената св. Литургия въ храма „Св. Кл. Охридски“ — Индиана, епископѣтъ на Чикаго и Средна Америка — Йовъ, окичи гърдитѣ на бившия затворникъ съ Златния кръстъ на ОСА.

Светиятъ Синодъ на Православната църква въ Америка присжди това голѣмо отличие на отецъ Благой „за дългогодишно и предано служене на светото Православие, за смѣло свидетелство въ условията на враждебенъ на Църквата режимъ“.

Отличieto на о. Благой е отличие и за хилядитѣ мъченици въ борбата противъ комунизма. То е признанис, че тѣхната саможертва не е била напраздна, че макаръ и съ закъснение, признанието

цтва. А ние, живитъ, ние не лежахме за благодарностъ въ затворитъ. Смирено поднесохме мъничкото, което имаме, въ жертва на великия народъ, който ни откърми и съ възжеление чакаме кога той ще разтърси могъща снага, за да се освободи отъ плячкаджии и компромисчии; за да бждемъ пакъ нуждни и да изпълнимъ завета, който другъ затворникъ ни остави, завета на Заркинъ:

ЕДИНЪ ЖИВОТЪ, И НЕГО ЗА БЪЛГАРИЯ!

*Едуардъ Геновъ
Сакраменто, Калифорния, САЩ*

„Българското семейство, българското общество бодеува отъ страшни болести: егоизъмъ, безразличие, липса на силни човъшки чувства. Десетки хиляди деца скитатъ, безъ да познаватъ своитъ родители. И питамъ се: не трепва ли сърцето на тия майки, които захвърлятъ въ кофите за боклукъ тѣзи дечица, които сж дошли на този свѣтъ да живѣятъ, а родната имъ майка ги убива. Къде е обществото? Не се ли замисля кои сж причинитъ за бременността въ още неузрѣли деца...

Държавата се прави, че не вижда. Обществото мълчи. А семейството? Семейството, което създава необходимата срѣда, необходимитъ условия на младитъ подрасващи поколѣния? Нима забравихме уютта на семейното огнище, щастието на общата семейна трапеза, на празнуванетоъ въ семейството, личнитъ и черковнитъ празници? Нима никой не се замисля за застаряванетоъ на народа, за намаляванетоъ на притока отъ млади, жизнени, здрави наши деца?“

Херувимъ Арнаудовъ, София

„Българскитъ комунисти се преобразиха въ ужъ демократични капиталисти... Все още не знаемъ условията, при които вездещата партия имъ е разрешила да станатъ такива. „Заповедитъ на Партията се изпълняватъ безпрекословно!“ Това не е просто фраза, а безмилостна мафиотска заповѣдь. Съ всички произтичащи послѣствия.

Ако погледнемъ какъ частната инициатива бива покровителствана само, когато произлиза отъ червентъ редици, ще съзремъ контуритъ на гигантски по своитъ мащаби заговоръ.

Измамната лъжедемократична фасада не може да скрие вилнѣщата престъпностъ. Подхранвана отъ бездействието на комунистическото псевдоправосъдие.

Единъ народъ изгражда своята държава, за да осигури своето сществуване и развитие. Гражданитъ се задължаватъ да укрепватъ и подпомагатъ държавнитъ институции. Институциитъ на свой редъ сж длъжни да способствуватъ за нормалното функциониране на граждан-

ското общество. Надъ всички стои Законътъ, уреждащъ правата и задълженията на дветъ страни.

У насъ (все още) социалното значение на закона, изразяващо се въ грижа за съхранение на народността, се представя като... социалистическа добродетель. Нѣма народъ, има само социални групи и прослойки. Законътъ е лишентъ отъ своя изначалентъ смисълъ, заставетъ е да служи на тѣснопартийнитъ болшевишки интереси.

Комуниститъ си възвърнаха временно изтърванитъ лостове на властта. Лишени отъ убедителни водачи, ние, антикомуниститъ, все не можемъ да се разберемъ помежду си. Презъ това време нацията бързо се превръща въ съвкупностъ отъ поединично „спасяващи се“ индивиди. Нѣма я вѣрата въ традиционнитъ религиозни и национални ценности. Убито е чувството за народностна общностъ.“

Ангелъ Грънчаровъ, Ботевградъ

**„А тиранътъ си върлува
и безчести край нашъ роденъ,
коли, беси, бие, псува
и глоби народъ поробенъ“**

Хр. Ботѣвъ

Започвамъ съ този стихъ отъ Ботевъ. Той важи и за червенто робство, за тирана-комунистъ и цѣлата тѣхна система. „Борба“ разкрива и не ще ги остави на мира да спятъ. Но тѣ още сществуваатъ! Тѣ не сж си отишли и така, както върви, дълго ще се задържатъ, но спокойно не ще могатъ да живѣятъ. Защото проклятието отъ страна на избититъ жертви нѣма да им даде мира и спокойствие!

П. Георгиевъ, Германия

Два случая съ единъ изводъ

Въ края на м. Май т.г. Гражданскиятъ комитетъ „Защита на истината“ въ Велико Търново излезе съ протестъ срещу възобновяването на политическия репресии въ България. Поводътъ бѣше нарушаването на гражданскитъ права на студента А. Рачевъ, обвиненъ по чл. 108 отъ НК „за проповѣждане на фашистка или друга антидемократична идеология“. Не коментираме случая, който най-вѣроятно е поредната комунистическа провокация.

Комуниститъ обявяватъ всѣки противопоставящъ имъ се за „фашистъ“. Кое е сжщо толкова нелепо, колкото и, забравяйки за пакта Рибентропъ-Молотовъ, да наричатъ себе си „антифашисти“. Редно е, следъ като въ желанието си за „ловъ на вещици“ тѣ все по-често взѣха да обръщатъ погледъ къмъ Наказателния кодексъ, да запитаме: Антидемократична ли е комунистическата идеология? И понеже въ това нѣма съмнение, този пжтъ въпросътъ не е риториченъ: Защо не се санкционира по сжщия този членъ 108 комунистическата пропаганда? Българската действителностъ представя, за съжаление, твърде много нарушения на закона въ това отношение. Като се започне отъ „Ново работническо дѣло“ и „Мисълъ“ и се стигне до изказването на Ананиева въ парламента за „светия характеръ“ на понятието „комунистъ“.

И тъй като въ България фашизъмъ, за разлика отъ комунизъмъ, не е имало, нѣма причини въ текста да се споменава фашистката идеология. Въ интересъ на държавата ни е частъ по-скоро прилагателното „фашистка“ да бжде заменено съ „комунистическа“!

***

Вече две години германскиятъ градъ Грисхаймъ изпраща хуманитарна помощъ за България. Единадесетъ пжти сж потегляли къмъ страната ни грехи, храни, техника и медикаменти, осигурени отъ мѣстното дружество съ учредителъ г-жа Лили Шмидъ. Крайната целъ и на последната пратка презъ тази година е билъ гр. Кюстендилъ — родния градъ на милосърдната и дейна „Сестра Лили“, както я наричатъ сегашнитъ ѝ съграждани.

Съ горчивина обаче трѣбва да се констатира, че днешнитъ управници не само не взиматъ така присърдце бедственото положение на българскитъ граждани, но не полагатъ и най-малки усилия да бжде опазено поне малкото, което имаме. Въ края на месецъ Юлий при поредния грабежъ съ взломъ срещу клубъ на СДС сж били откраднати компютритъ и офистехниката на стойностъ 150 000 лв., предоставени на кюстендилци отъ Сестра Лили. Наема ли се нѣкой да направи статистика колко отъ клубоветъ на СДС сж станали обектъ на погроми? И колко на БСП? Ще се установи едно показателно съотношение. Показателно за „демократичността“ на лѣвицата.

А ако се поинтересуваме и колко отъ извършителитъ сж заловени и наказани, ще установимъ още нѣщо, свързано съ т.н. деполитизация на правоохранителнитъ органи. Обикновено благосклонно незаинтересовани, тѣ проявиха изумителна активностъ въ описания по-горе „случай Рачевъ“.

„Борба“

P.S. На г-жа Шмидъ благодаримъ сърдечно за помощта, дадена отъ нея на сп. „Борба“.

Книжнина

Нови книги

„Отвѣдь чертата“ е озаглавена книгата, съдържаща избрани стихове отъ Георги Заркинъ. Роденъ е на 3 Мартъ 1940 г. Баща му е арестуванъ следъ 9 Септември 1944 г. и хвърленъ отъ Черната скала до Самоковъ. Още 26-годишенъ, Георги Заркинъ е осъденъ за „противонародна“ дейностъ и влиза въ затвора, откъдето не излиза вече. Тамъ той пише своитъ стихове, изразяващи любовта му къмъ правдата и свободата, и омразата къмъ угнетителитъ — „тѣзи жестоки хора, загубили всѣкакво човѣшко чувство“. Заркинъ не се прекланя, не проси милостъ, безстрашно понася всичко. Това вбесява комуниститъ и тѣ го убиватъ по най-жестокъ начинъ. Убиха го, за да живѣе вѣчно като символъ на антикомунистическата съпротива.

Въ „Българската гилотина“ авторитъ Поля Мешкова и Диню Шарлановъ описватъ „тайнитъ механизми на народния сждъ“. Дадена е една потресаваща картина на изродена престъпност, необузdana жестокостъ и незачитане на човъшкия животъ отъ страна на Георги Димитровъ и неговата терористична комунистическа банда, която съ помощта на Сталиновитъ азиатски орди завзе властта въ нашата страна на 9 Септември 1944 г. Препоръчваме на всички настоящи соц.-комунисти да прочетатъ тази книга, за да нѣматъ извинение утре, че „не сж знаели“.

Въ София е излъзла отъ печатъ книгата на г-нъ Стоянъ Бояджиевъ — „90 години погърчване на българитъ въ Бѣломорска Македония“, издание на ВМРО-СМД. Въ сбита форма сж дадени материали за гръцкитъ звѣрства въ Егейска Македония, политиката за „прочистване“ на този български край и много факти за нарушение на човъшкитъ права, продължаващи и до днесъ. „Не искаме нищо повече отъ това, което гръцката държава иска за своитъ сънародници — напимъ въ Албания — право на майчинъ езикъ, на родно училище, на Българска православна черква!“ — пише г-нъ Бояджиевъ. Несъмнено къмъ това искане ще се присъединятъ всички българи, освенъ комуниститъ.

Г-нъ Илия Галчевъ посвещава своя значителенъ трудъ — новоизлъзлата книга „Здравно-социалната дейностъ на българската екзархия въ Македония и Тракия (1870-1913)“ на „знайнитъ и незнайни борци за опазването на българщината въ Македония и Тракия, предъ чиито подвигъ и свѣтла паметъ се прекланямъ дълбоко“.

Преклонение предъ положения трудъ въ създаването на този исторически документъ несъмнено заслужава и авторитъ г-нъ Галчевъ. Съ изследователски похватъ сж дадени стотици факти, имена и факсимилета, свидетелствуващи за българския характеръ на Македония и Тракия.

Желаещитъ да се снабдятъ съ книгата (226 стр.) могатъ да се обърнатъ къмъ г-нъ Галчевъ или редакцията на сп. „Борба“.

Съобщения

На 11 и 12 Августъ т.г. въ Мюнхенъ се състоя среща между новоизбрания председателъ на БДФ — народния представител г-нъ Дянко Марковъ, члена на Президиума на БНФ и на Централното ръководство на БДФ — г-нъ Георги Лазаровъ, и члена на Редакционния комитетъ на сп. „Борба“ г-нъ Владимиръ Влаиковъ.

Бѣше установено принципно съгласие въ оценкитъ и схващанията за политическата обстановка въ България и свѣта.

И тази година клонътъ на БНФ въ Чикаго продължи традиционнитъ вече събирания въ горскитъ паркове на града. Излетитъ, добъръ начинъ за опознаване и общуване на значителната по брой българска колония, както винаги и сега увѣнчаха съ успѣхъ усилията на членоветъ на управата — г-гата Борисовъ, Стефановъ, Момчиловъ и Пепелянковъ, на членоветъ — г-гата Саевъ, Ивановъ, Харалаковъ, и не на последно мѣсто на дамитъ къмъ БНФ, уредници на сбороветъ.

Въ защита на българщината

Председателят на клона на БНФ съседлище гр. Вестерос, Швеция — г-н Петър Захаровъ, въ качеството си на пълномощник на „Международния институт за Македония“ за скандинавските страни, направи две посещения на организацията за защита правата на човъка Amnesty International въ Стокхолмъ на 30 Март и 8 Юний т.г. Той връчи автентична документация за конкретни примери за нарушаване на човъшките и етнически права на българите въ Бълморска и Вардарска Македония, както и на тѣзи отъ Моравско и Западните покрайнини, днесъ подъ сръбско управление.

Следвайки своето родолюбиво определение и историческата българска правда, Българският Националенъ Фронтъ е бил винаги мощенъ защитникъ на етническиятъ и човъшки права на всички българи, където и да живеятъ тѣ — въ Тракия, Мизия, Македония или Западните покрайнини.

Време е свѣтътъ да бжде запознатъ съ истината за националната ни съдба.

А. Симеонова
БНФ, Стокхолмъ

Състоя се Третиятъ националенъ конгресъ на Българския Демократиченъ Форумъ

На 1 и 2 Юлий 1995 г. въ софийската зала „България“ се състоя Третиятъ националенъ конгресъ на БДФ. Той бѣ тържествено откритъ съ църковна служба и изпълнение на Националния химнъ „Шуми Марица“ и Химна на Царя.

Конгресътъ, председателствуванъ отъ народния представител г-ръ Владимиръ Абаджиевъ, е билъ поздравенъ отъ водачи на партии и обществени организации. Прочетени сж били много поздравления и на първо мѣсто това отъ Българския Националенъ Фронтъ. Председателятъ на партията, народниятъ представител г-нъ Василъ Златаровъ е изнесълъ докладъ за дейността ѝ. Поставенитъ въ дневния редъ въпроси сж били разисквани въ пълно разбирателство, намѣрило изразъ и въ по-късно взетитъ решения. Подчертана е била връзката и сътрудничеството съ БНФ и е било взето решение инж. Д. Бояновъ да продължава да бжде представител на Демократическия форумъ въ управата на БНФ и реципрочно инж. Г. Лазаровъ отъ Мюнхенъ да представлява БНФ въ Българския Демократиченъ Форумъ. Избрана е била нова управа на Демократичния Форумъ съ председател народния представител г-нъ Дянко Марковъ.

Поздравяваме новоизбраната управа, дейците и членовете на Демократическия Форумъ и имъ пожелаваме още по-големи успѣхи въ предстоящата имъ дейностъ.

БНФ

65 години отъ основаването на Съюза на Българските Национални Легиони

По инициатива на БДФ, наследникъ на организацията на Националните Легиони и носителъ на нейните идеи, отъ 10 до 14 Юний въ България се състояха тържества за чествуване на 65-годишнината отъ основаването ѝ.

Проведенитъ чествувания и събрания въ Пловдивъ, София и много други градове на страната още веднъжъ потвърдиха, че националните идеи на Легионите живеятъ въ сърцата на нашия народъ като гаранция за утрешната победа надъ комунизма.

Българска изложба въ Чикаго

Подъ покровителството на губернатора на Илиной, г-нъ Джимъ Едуардъ, презъ Юний 1995 г. въ Чикаго бж открита художествена изложба „Слънчева България“ съ картини на нашия съмишленикъ художника Христо Поповъ. Презъ първия денъ любителитъ на изкуството успѣха да се насладятъ и на изпълненията на танцовата група „България“ подъ ръководството на г-нъ Венци Сотировъ.

Четиридесетъ години пълнолѣтие

Съ молебень въ църквата „Св. св. Кирилъ и Методий“ въ Торонто, Канада, бѣ зачетенъ рожденикъ денъ и 40 години отъ пълнолѣтието на Н.В. Симеонъ II — Царъ на българитъ. На маса предъ олтаря бѣха поставени царскиятъ портретъ и голѣма свещъ съ царско синъ цвѣтъ, украсени съ

българския трицветът. На златен пилон до масата се изправяше знамето на Българското царство. Националните и монархически химни на Канада и България кънтѣха въ залата съ възторжения съпроводъ на присъстваващитѣ. Въ последвалитѣ слова бѣха изтъкнати заслугитѣ на българската царска династия за сплотяване и обединяване на българитѣ. Прочетенъ бѣ и манифестътъ на Н.В. Симеонъ II от 16 Юний 1955 г., запазилъ актуалността си и до днесъ.

Продължавайки своитѣ национални традиции, съ тази изява българскитѣ емигранти въ Канада показаха ясно привързаността си къмъ монархическата идея.

18 Юний 1995 г.
Частъ отъ присъстващитѣ на тържеството въ църквата „Св. св. Кирилъ и Методий“ въ Торонто, Канада.

По случай рождения денъ на Н.В. Царь Симеонъ II председателътъ на клона на БНФ въ Мелбърнъ, Австралия, г-нъ П. Сарайдаровъ е изпратилъ поздравително писмо, въ което наредъ съ пожеланията за здраве и дълголетие се изказва решителността за продължаване на борбата за пълно възстановяване на законния държавенъ строй и Търновската конституция.

Въ отговоръ на запитването на народния представителъ Величковъ (СДС) относно съществуването на българска общностъ въ Гърция, Министъръ-Председателътъ Жанъ Виденовъ дословно е отговорилъ:

„...Този въпросъ очевидно се базира на нѣкакви Ваши предположения, но не и на официалната позиция на българското правителство.“ Ние се запитваме — може ли да бжде българско едно правителство съ подобна „официална позиция“?

Българска парламентарна делегация въ Канада

Отъ 3 до 10 Юлий 1995 г. за участие въ сесия на Парламентарната асамблея на Организацията за сигурностъ и сътрудничество въ Европа въ Отава гостува делегация, водена отъ председателя на Народното събрание г-нъ Благовестъ Сендовъ. Въ състава на делегацията бѣха включени още депутатитѣ:

- Александъръ Йордановъ отъ СДС;
- Красимиръ Премяновъ отъ БСП;
- Стоянъ Денчевъ отъ ДПС и
- Александъръ Праматаровъ отъ Народния съюзъ.

Въ Отава към делегацията се присъедини и българският посланик въ Канада г-нъ Славъ Даневъ. Бъха осъществени множество срещи на българските парламентаристи съ висши канадски правителствени представители и депутати. Придруженъ от посланикъ Даневъ, г-нъ Сендовъ бѣше приетъ отъ говорителитъ на Сената Жилдасъ Молгатъ и на Камарата на общинитъ — Жилберъ Паранъ.

Частъ отъ парламентарната делегация предъ паметника на жертвитъ на комунизма.

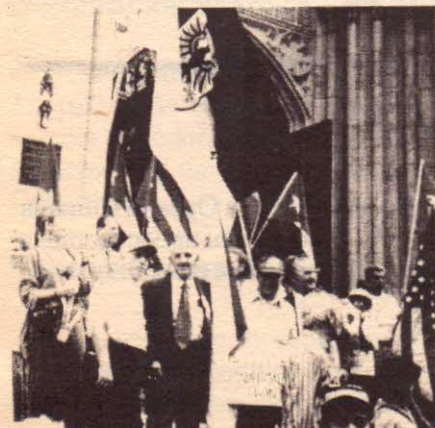
При проведенитъ разговори отъ канадска страна бѣше отбелязанъ значителниятъ напредъкъ въ развитието на канадско-българскитъ отношения презъ последнитъ 3 години — удвояване на стокообмена, създаване на Канадско-българска търговска палата, предстоящо откриване на канадско консулство въ София.

Въ честъ на парламентарната делегация на 6 Юлий посланикъ Даневъ даде приемъ въ българската резиденция, посетенъ отъ канадски официални лица и парламентаристи. Присъствуваха и много наши сънародници отъ Отава, Торонто и Монреалъ, средъ които и г-нъ Димитъръ Николовъ, председател на Българския Националенъ Фронтъ въ Отава.

На 8 и 9 Юлий делегацията посети Ниагарския водопадъ и забележителноститъ около него, а въ 11 ч. преди обѣдъ присъствува на служба, водена отъ свещеникъ Тодоръ Гроздановъ въ православната църква „Св. Иванъ Рилски“ въ Ниагара Фолсъ, която много българи вече наричатъ „нашия Рилски манастиръ въ емиграция“.

Следъ това депутатитъ разгледаха единствения въ свѣта паметникъ на жертвитъ на комунизма, който е издигнатъ въ съседство съ църквата отъ Българския Националенъ Фронтъ презъ 1983 г. Тамъ тѣ бѣха посрещнати отъ господата Ангелъ Тодоровъ, председател на БНФ въ Канада, и Лука Арсовъ, отговорникъ на клона на БНФ въ Ниагара Фолсъ. Г-нъ Сендовъ и членоветъ на делегацията, придружени отъ господата Ангелъ Тодоровъ и Лука Арсовъ и посланикъ Славъ Даневъ се фотографираха предъ паметника.

Делегацията отпътува на 10 Юлий отъ Отава.

Протестна демонстрация въ Ню Йоркъ противъ рекомунизацията на България

На 16 Юлий 1995 г. въ Ню Йоркъ бѣ проведена манифестация и се състоя църковна служба въ катедралата „Св. Патрикъ“ по случай чествуване на седмицата на поробенитъ отъ комунизма народи. БНФ взе участие съ голѣма група членове на организацията начело съ българското знаме, носено отъ Петъръ Николовъ въ протестъ срещу рекомунизацията на България. (На снимката — група на БНФ предъ катедралната църква.)

Следъ изборитъ въ 1991 г. БНФ предприе подготовка за реорганизиране на дейността на организацията съ целъ да се насочатъ всички усилия за подпомагане изграждането на свободна и демократична България. Следъ изборитъ презъ Декемврий 1994 г. се видѣ, че комунизмътъ въ България не е ликвидиранъ и че борбата за неговото ликвидиране трѣбва да продължи до крайна победа, тъй като не е възможно преди това да сществува свобода и демокрация.

Търси се:

Обръщамъ се съ молба къмъ Димитъръ Михалковъ отъ с. Вrabчa, Трънско, и съпругата му Емилия Николова отъ Царибродъ, емигрирали въ Канада, както и къмъ всички, които като емигранти въ Югославия сж познавали братъ ми Борисъ Стояновъ Милачковъ отъ с. Пенкьовци, да помогнатъ за издирването му.

Димитъръ Ст. Вeлиновъ

тел.: 38 36 74

адрес: кв. „Свобода“

бл. 17, вх. А, ет. 18

1229 София, България

Търси се г-нь Веселинъ Василевъ Бъчваровъ, роденъ 1920 г. въ гр. Кърджали, избѣгалъ отъ комунизма 1951 г. Търси го дъщеря му Вeнeтa.

Панихида за жертвитѣ на комунизма

По случай 56-годишнината отъ смъртта на Н.В. Царь Борисъ III и 51-годишнината отъ най-черната дата въ българската история — 9 Септемврий 1944 г., въ българската църква „Св. София“ въ Чикаго бѣ отслужена панихида отъ отецъ Груйо за всички жертви на комунизма и наши сънародници, починали далечъ отъ Роденъ край. Следъ панихидата въ българския клубъ бѣ сложена обща трапеза съ малка програма, при която говориха г-дата Б. Борисовъ и А. Дърводѣлски за гѣлото на Царь Борисъ и престѣпния актъ на 9 Септемврий. Г-нь Христовъ прочете стихове отъ Стоянъ Есапчето за Македония, а г-ръ Матинчева — свои стихове въ националенъ духъ, посрещнати съ явно одобрение отъ присѣстващите.

Подобни панихиди, станали вече традиция, се провеждатъ въ много градове на САЩ, Канада и Австралия.

На 7 Май 1995 г. клоноветъ на БНФ — Торонто, Ниагара Фолсъ и Буфало, организираха съвмѣстно съ църквата „Св. Иванъ Рилски“ тържествено чествуване на Гергьовденъ. Следъ църковната служба, извършена отъ отецъ Гроздановъ, бѣ положенъ вѣнецъ предъ паметника на жертвитѣ на комунизма, издигнатъ до църквата въ Ниагара Фолсъ. Българскиятъ посланикъ въ Канада г-нь Славъ Даневъ произнесе прочувствено слово, а следъ него отъ името на БНФ говори г-нь Лука Арсовъ. Поклонението завърши съ „Покойници“, декламирано отъ г-нь Антони Ворошъ.

Скрѣбни Вести

Поклонъ предъ паметта на Никола Стояновъ

Покойниятъ бѣше единъ отъ дейнитѣ членове на БНФ. За неговитѣ заслуги въ борбата противъ комунизма, за свободата на България, той бѣше награденъ съ Златния орденъ на БНФ.

На 19 май 1995 г. Никола Стояновъ бѣ намѣренъ прострелянъ въ дома му въ Ню Йоркъ. Престѣпникътъ, извършилъ убийството нѣколко дни по-рано, не е откритъ. Обстоятелствата свидетелствуватъ за политически характеръ на злодеянието.

Н. Стояновъ подпомагаше всеотдайно антикомунистическата опозиция и бѣше посетилъ България нѣколко пѣти следъ 1990 г. Благодарение на помощта му бѣ създаденъ клубътъ на Демократическия Форумъ въ родния му градъ Пловдивъ. Н. Стояновъ се готвѣше отново да пѣтува за България.

Отгѣлото на покойния бѣ извършено въ Българската Православна Църква „Св. св. Кирилъ и Методий“ въ Ню Йоркъ. Между многото вѣнци и букети въ честъ на покойния бѣше и вѣнецътъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Богъ да прости и вѣчна паметъ на заслужилия борець противъ комунизма!

БНФ

На 31 Май 1995 г. въ Цариградъ е починалъ нашиятъ съдейникъ, дългогодишенъ членъ на ЦУС на БНФ и представителъ за Турция **Стефанъ Кашевъ**

Г-нь Ст. Кашевъ е завършилъ Априловската гимназия и произлиза отъ видна габровска фамилия. Следъ като напусна „социалистическия рай“, Ст. Кашевъ отгаде живота си на борбата противъ комунизма въ редоветъ на Българския Националенъ Фронтъ. Вѣчна да бжде паметта му! Богъ да го прости!

БНФ

На 13 Май 1995 г. въ Самоковъ завърши земния си пѣтъ нашиятъ приятелъ и съдейникъ **Бойко Чилингировъ**.

Преминалъ презъ тежки изпитания въ годинитѣ на комунистическия тероръ, Б. Чилингировъ посвети последнитѣ години отъ живота си за създаване на напълно свободна и демократична България. Неговитѣ напѣтствия и съвети ще липсватъ на всички ни, а жизнениятъ му пѣтъ е примѣръ за следване.

Вѣчна да бжде свѣтлата му паметъ!

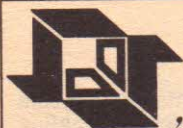
БНФ

На 1 Май 1995 г. почина въ Мелбърнъ, Австралия, г-нь **Стефо Сотировъ**, родомъ отъ Плѣвенско, избѣгалъ 1947 г. за Югославия, принуденъ отъ комунистическия тероръ. Неговото най-голѣмо желание бѣ да види България свободна.

На 5 Май 1995 г. почина въ Австралия емигрантътъ г-нь **Иванъ Ивановъ** отъ с. Голѣмо Шарково, Елховско. Богъ да прости покойнитѣ!

Тѣженъ поменъ

Изминаха 43 години отъ смъртта на г-нь Любенъ Алекс. Петровъ, роденъ въ гр. Павликени. Билъ е околийски полицейски началникъ въ Скопие 1942-44 г. Арестуванъ следъ 9 Септемврий 1944 г. и осъденъ отъ т.н. Народенъ сжбъ на 2 години затворъ. Нѣколко години следъ като излежава присѣдата бива отново арестуванъ и откаранъ въ лагера Бѣлене, кждето бива убитъ следъ една година и остава да жалеятъ и до днесъ жена и две деца — Елена, тогава на 12 години, и Лиляна — 8-годишна. Вѣчна да бжде паметта на жертвитѣ на комунизма!

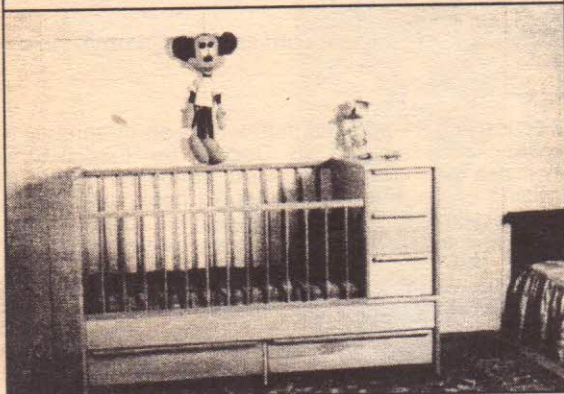

„ОРИОН лукс“ ООД

ORIION

практични
удобни
изящни

luc

това са мебелите, които предлага
фирма „ОРИОН лукс“ ООД – София

София, ул. „3019“ № 1, кв. „Захарна фабрика“
тел.: +359/2/278 072, 275 068; факс: 02/274 598;
телекс: 22 799

ГАЗКОМПАНИЯ – АД – Асеновград

Търси инвеститори за ново, социално дело.
Компанията гарантира сигурност и печалба.
за контакти:

4230 Асеновград, пл. „Тракия“ № 8, стая 616
тел./факс: +359/331/2 42 26 – г-жа Ст. Трендафилова

„ДЕНИЗ ООД“ – МЕЗДРА

Желае да осъществи делови бизнесконтакти с цел
дистрибуция и сътрудничество за инвестиции в
производството на бельо и сладкарски изделия.

тел./факс: +359/910/55 06 – г-н С. Бахтиаров, управител

МЕДНИ И МЕСИНГОВИ
ЛАМАРИНИ,
ПРОФИЛИ,
ТРЪБИ

- * изделия от месинг за вашия дом,
офис, банка или хотел
- * уникални изделия по ваш проект

ЦЕНТРАЛЕН СКАЛАД

Своге +359/0726 20 10
факс: 23 38
ког от София 997161

МАГАЗИН

София, ж.к. „Бели брази“, бл. 10
тел.: +359 /2/49 20 355; 81 58 23;
тел./факс: +359/2/49 20 356

Въ желанието си да гадатъ своя приносъ за по-
бързото стабилизиране на прохождащата пазар-
на икономика въ следтоталитарно-комунисти-
ческа България, Българскиятъ Националенъ
Фронтъ (Инк.), Чикаго, САЩ, и списание „Борба“
отъ този брой, на цъла страница, ще отпечата-
ватъ съобщения, които да хвърлятъ мостъ между
предприемчивитъ българи въ Отечеството
и българскитъ емигранти, желаещи да инвести-
ратъ за образуване на нови предприятия или да
се включатъ въ съществуващитъ вече такива!

ИНТЕРХОТЕЛ
ТРИМОНЦИУМ

BULGARIA, PLOVDIV
The Trimontium Hotel
2 Kapitan Raicho Street
Reservations: 264-186
tel.: 23-491; fax: 238 821
telex: 44575

Конфедерация на труда „Подкрепа“
СРС — Пловдив

+ 359/32/23 18 20, 22 48 43
факс: 22 71 27, 26 39 58

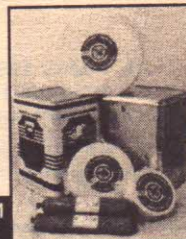
„БОНИТРЕКО“

Производство на млечни
продукти
собствена технология:

кашкавал
сирена
топени, пушени сирена

Пловдив, х-л „SPS“ офис 801
тел.: +359/32/863 096

ТракияАгроХолдинг®ад

предлага:

- Всички видове комбинирани фуражи;
- свинско месо, трупно (парени половинки);
- grano;
- разфасовки свинско месо;
- трайни колбаси.

за контакти:

4199 с. Труд, Пловдивска област
тел.: +359/32/22 54 68; 22 44 39 — факс; телекс: 44464
993122/323 — за набиране от Пловдивска област на
каницата в с. Маноле

СД „ЛЕНИВАМП-5 – ЧЕП“ – Пловдив

* Търси делови бизнесконтакти
с цел производство
на селскостопанска продукция
до затворен цикъл с безотпадна
технология

за контакти:
Пловдив, ж.р. „Тракия“, бл. 266, вх. Б, ап. 4
тел.: +359/32/86 17 09, ХАРИЗАНОВ

ЗАВЕТЪТЪ НА ВЪЗРОЖДЕНЦИТЪ!

Л. Каравеловъ
„Сѣки българинъ е длъженъ да защитава своите племенни особености и да бари своето собствено омище. Българинътъ трѣбва да бжде по-напредъ отъ всички българини, и послѣ вече да яви на свѣта, че е и славянинъ. — Ние своето не даваме и чуждото не щемъ.“

Г. С. Раковски
„Всѣкози проклѣта Русия, когато е имала бой съ Турция, лъгала е бѣднати простодушни българини, че ушь за тѣхъ отвѣря такъвъ бой и че ушь тѣхъ ще да освободи!...Тя всѣкога е само своята полза гледала, а собствено за завладѣлнитъ си планове е имала грижи, какъ по добръ да ги положи въ гѣйствие.“

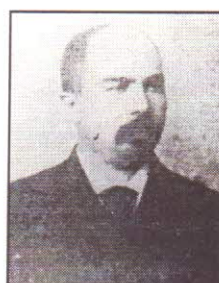
Хр. Ботевъ
„... а Русия, тая мнѣма защитница на славянството, тя употрѣбляве още по-радикални сръдства, за да изтрие отъ лицето на земята българскитъ колони.“

Василь Левски
„Братя, дайте сами да се освободимъ, защото ако другъ ни освободи, той отново ще ни зароби.“

Екзархъ Антимъ I
„Да! Вие ни освободихте, но отъ васъ кой ще ни освободи?“

С. Стамболовъ
„Славний Княже!...Когато отидешъ тамъ горѣ, моли Великия Царъ надъ царѣтъ да разруши всички държави, които прѣслѣдватъ България!...Моли се да стане тя велика и силна, за да отмъсти, чрезъ своята култура и всестрана мощъ, на всичкитъ си врагове!...“

(Снимкитъ са отъ албума на г-нь Константинъ Бакърджиевъ.)

Дълбоко въ съзнанието си тѣ бѣха убедени, че свободата си трѣбва да извоювашъ самъ, за да не бждешъ отново заробенъ!

Презъ 1877-78 година Русия води война съ Турция не само за да освободи поробена славянска България, а за да се приближи до проливитъ Босфора и Дарданелитъ и осигури безпрепятственото излизане на руската флота на открито „топло“ море.

Презъ Септемврий 1944 г. съветскитъ войски окупираха родината ни, за да я използватъ като предмостие въ империалистическитъ си попълзновения.

Презъ Ноемврий 1989 г. подъ диктовката на „Москва“ и подъ напора на международни фактори бѣ избвършенъ вжтрешенъ партиенъ превратъ въ управляващата комунистическа партия съ целъ да ѝ се даде възможность да превърне политическата си власть въ икономическа. Това бѣше пакъ съ целъ да се запази влиянието на Москва надъ предмостиецо, наречено България, за да може съ икономически сръдства да се постигне въ благоприятенъ моментъ възстановяване на политическата власть.

Презъ Декемврий 1994 г. този благоприятенъ моментъ настъпи и чрезъ парламентарнитъ избори, икономически манипулирани отъ комуниститъ, тѣ отново възстановиха политическата си власть.

Резултатитъ отъ неокомунистическото управление сж предъ насъ:

- икономически хаосъ;
- безработица;
- бедность;
- престѣпность;
- несигурность за живота, имота и честъта на гражданитъ;
- поквара и корупция всрѣдъ управляващитъ.

Българки и българини,

Презъ Октомврий т.г. ние отново сме призвани да се явимъ предъ избирателнитъ урни и съ своя вотъ да опредѣлимъ мѣстнитъ органи на власть и управление презъ идващитъ четири години. Въ времето, въ което живѣемъ, тѣзи избори сж съ значимостъ по-голяма отъ парламентарнитъ презъ миналата година. Нека позледнемъ съ разумъ на тѣхъ и не допуснемъ комуниститъ по мѣста отново да завзематъ властѣта!

Ако позволимъ това да стане, ще означава, че:

— отново ние спомагаме „Москва“ чрезъ българскитъ си слуги БСП да затвърди властѣта си надъ България.

Ако позволимъ това да стане, ще означава, че:

- отново искаме земята на гедитъ ни да се стопанисва отъ комунистическитъ ТКЗС-та;
- отново държавата-монополистъ да ни дава трохитъ отъ пицната трапеза на храненицитъ си отъ БСП;
- отново администрацията да бжде назначавана по политически критерии;
- отново чрезъ медиитъ да ни се поднася информация, която да прикрива престѣпленията на управляващитъ;
- отново страхъ и гнетъ предъ бруталностьта на всемогщитъ партийци.

Българки и българини,

Животътъ, имотътъ и честъта ни сж въ опасность!

Тѣ зависятъ отъ изборнитъ резултати!

Нека не забравяме завета на възрожденцитъ:

„Сами да се освободимъ отъ подтиснитъ, защото, ако другъ ни освободи, той отново ще ни зароби!“ (Левски — Букурещъ, 20 Апрель 1872 г.)

Преди две години на своя извънреденъ конгресъ, състоялъ се въ САЩ — Чикаго, Българскитъ Националенъ Фронтъ призова българския народъ да се обедини въ общъ антикомунистически блокъ и съ общи усилия да презгради пътя на комунистическата реставрация въ България.

Днесъ ние отново ви призоваваме да гласуваме за ОБЕДИНЕНАТА антикомунистическа опозиция и спремъ комунистическитъ попълзновения.

Нашиятъ гласъ за ОБЕДИНЕНАТА антикомунистическа опозиция е гласъ за:

**СУВЕРЕННА, НЕЗАВИСИМА, ДЕМОКРАТИЧНА, НАЦИОНАЛНО ЕДИННА И СОЦИАЛНО СПРАВЕДЛИВА БЪЛГАРИЯ;
ПРЕДСРОЧНИ ПАРЛАМЕНТАРНИ ИЗБОРИ
И БЪЛГАРИЯ БЕЗ ДИКТАТА НА МОСКВА И БКП(БСП).
НИКОГА ВЕЧЕ 9 СЕПТЕМВРИЙ!
НИКОГА ВЕЧЕ УБИЙСТВА, ТЕРОРЪ, БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛИ И ЧЕРНИ ЗАБРАДКИ!**

БЪРБА

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

съ ВЪЗКРЕСЕНИ АТРИБУТИ

отъ

НЕЗАБРАВЕНОТО Й

МИНАЛО

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Царь Константинъ Асенъ (1257-1277)

Царица Ирина

Стенопись въ Боянската Църква отъ 1259 година